3e JAARGANG — HALFMAANDELIJKS - 16 MAART 1957 Nr 6 — LOSSE NUMMERS : 5 FR.

DE VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

Beheer blad: Karthuizersstraat 58, Brussel.

SOCIALISTEN SPREKEN KLARE TAAL

Boer en Middenstander bedreigd !

Reeds vroeger hebben wij onze middenstanders en boeren gewaarschuwd tegen het gevaar dat voor hen schuilt in de marxistische of socialistische ideologie.

Wij wezen er op hoe de marxistische maatschappijopvatting en de klassenstrijdidee inhouden dat de middenstand en de boerenstand als zelfstandige beroepen moeten verdwijnen opdat nog alleen twee klassen zouden overblijven: de klasse der proletariërs en de klasse der kapitalisten. Volgens de teorie van Marx moet de ontwikkeling leiden tot de proletarisering van middenstander en boer.

De socialisten hebben dan ook nooit enige smpatie gehad voor de middenstander of de boer. Zij waren en zijn de voorstanders van de grootwarenhuizen en koöperatieven. Zij vinden de landbouwprodukten steeds te duur, zonder zich af te vragen of de boeren kunnen leven. Hun redenering is dat zij maar moeten verdwijnen, door miserie gedwongen worden naar de fabriek te gaan werken... of werkloze te worden. Door hun materialistische wereldbeschouwing misprijzen en verachten zij de waarde en de betekenis van een gezonde, bloeiende boeren- en middenstand voor een volksgemeenschap. Zij schrikken er niet voor terug om door ellende en armoede ganse bevolkingslagen als 't ware uit te roeien, omdat zij, zoals de kommunisten, de menselijke waardigheid, het geluk van de enkeling, miskennen en opofferen om hun teorieën te verwezenlijken. Zij zijn gevaarlijk omdat zij steeds dromen van de diktatuur van het proletariaat die hen door Marx voorgespiegeld werd.

In het huidig stadium van hun strijd om de macht spelen zij onder een hoedje met de kapitalisten. Hun sindikaten stellen het best met het groot-kapitaal. Zij regeren met de liberale partij, die steeds de partij geweest is van de grootindustrie en de finantie. De uiteindelijke afrekening met de kapitalistische klasse wordt uitgesteld, verdaagd tot de dag waarop zij machtig genoeg zullen zijn om de eindstrijd aan te gaan. Eerst moet de proletarisering van de maatschappij nog verder doorgedreven worden : de middenstand en de boerenstand moeten verzwakt en zo mogelijk uitgeroeid worden. Want op deze standen kunnen zij niet rekenen. Hun specialisten in verkiezingsaangelegenheden, hun ideologen hebben dat de laatste tijd duidelijk uiteengezet. Boeren en middenstanders stemmen niet voor de socialistische partij, zeggen zij. Arbeiders en bedienden wel. Om dus het aantal socialistische kiezers te doen toenemen moet er voor gezorgd worden om van boeren en middenstanders zoveel mogelijk arbeiders en bedienden te maken.

De Smet en Evanlenko hebben dit zorgvuldig uitgerekend. Het leger van arbeiders en bedienden moet met 125.000 man aangroeien, door het broodroven van boeren en middenstanders. Dat is het plan, dat is de bedoeling.

Vooralsnog heeft de groot-finantie en de groot-industrie klaarblijkelijk geen grote bezwaren tegen een politiek die — kortzichtig bechouwd — ook voor hen voordelen oplevert. Hoe goedkoper de landbouwprodukten, hoe groter de koopkracht van de lonen : zij zullen minder moeten betalen aan hun arbeiders en bedienden. Hoe meer arbeiders en bedienden, hoe groter het aanbod van arbeidskrachten, hoe beter voor hen. Het verdwijnen van kleine en middelgrote bedrijven en ondernemingen kunnen zij slechts toejuichen.

De middenklasse in de ruime betekenis van het woord — en daartoe behoren ook het grootste deel van onze Vlaamse bedrijven — moet er zich van bewust worden dat zij in de steek gelaten wordt door de kapitalisten en dat het een grove fout is van die kant uit hulp of steun te verwachten.

« Help nu u zelf zo helpt u God » moet het wachtwoord zijn. In « Boerenfront » verscheen een uitstekend artikel over dit zelfde onderwerp waarin aan de boeren dezelfde raad gegeven wordt. Het is hoog tijd. Er stapelen zich zwarte wolken op aan de horizon. Over de inzichten en de bedoelingen van de socialisten — en dus van de regering — kan nu wel geen twijfel meer bestaan. Ook hebben wij onmiddellijk gewaarschuwd tegen de Europese markt en de politiek van Spaak. De Vlaamse boeren en tuiniers worden zonder gewetensbezwaren opgeofferd — de Waalse boeren zijn grote boeren en hun teelten worden wèl beschermd. — Van de liberalen is niets te verwachten, zij zijn de knechten van het groot-kapitaal en overigens steeds te koop voor een ministerportefeuille.

Wat boeren en middenstanders te verwachten hebben van de C.V.P. moeten ze nu toch ook al weten ! Een ezel stoot zich geen tweemaal aan dezelfde steen zegt toch het spreekwoord. Ook in de C.V.P. zijn het de sindikalisten en de mannen van het groot-kapitaal die alles te zeggen hebben. Klaarblijkelijk tot in de Boerenbond toe, waarvan de voorzitter geïnteresseerd is in de grootindustrie en wel toevallig in de stikstofnijverheid. De Boerenbond heeft een nefaste rol gespeeld omdat hij steeds iedere landbouwpolitiek van de Staat bestreden heeft. Hij zag er een bedreiging in voor zijn rol en zijn machtspositie. De staat mocht geen landbouwpolitiek voeren — dat was het monopolie van de Boerenbond. De boeren zijn daar het slachtoffer van, omdat alleen de Staat bij machte is een doeltreffende landbouwpolitiek te voeren. Kijk maar naar andere landen zoals Nederland, de Verenigde Staten, Duitsland, enz...

Als nationalistische partij hebben wij steeds de grootste belangstelling betoond voor onze boeren en middenstanders en hun problemen. In ons programma werd grotelijks aandacht besteed aan hun noden en belangen. Belangrijker dan een programma is echter het feit dat wij de waarde en de betekenis van boerenstand en middenstand ten volle beseffen. Onze wereldbeschouwing brengt dit mee.

Wij zien de samenleving, de volksgemeenschap als een organische gemeenschap waarin de standen en beroepen hun plaats en hun funktie hebben. Allen zijn noodwendig, alles spelen hun eigen rol in het leven der gemeenschap. De middenklasse is daarbij een stabiliserende faktor. Daarom

(doorlezen blz. 7)

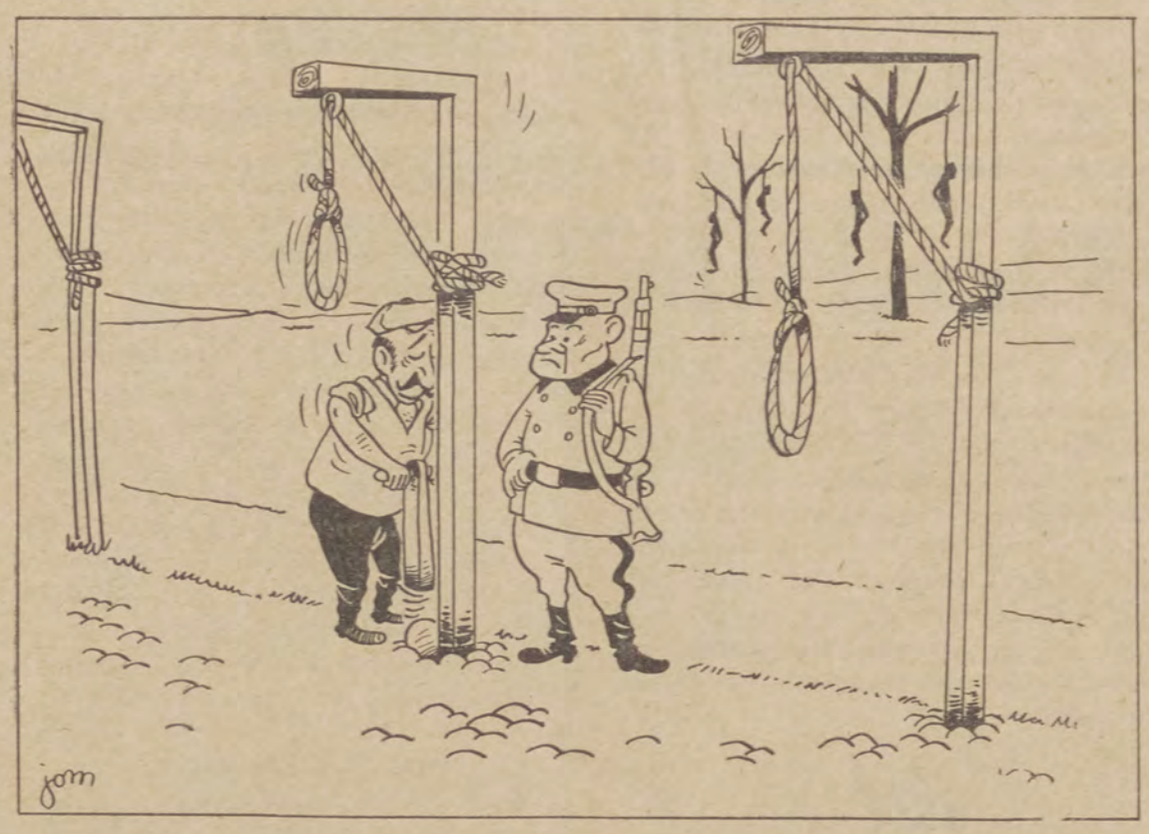

DE POLITIEKE ZUIVERINGSACTIE IN HONGARIJE
DE NORMALE LUCHTLIJNEN ZIJN PRAKTISCH HERSTELD (DE DAGBLADEN)

DE VALSMUNTERS

«Die uit elke teil kan eten
Is de echte hond.»

René Declercq.

Wij hebben misprijzend gezwegen over de renegaten van het Vlaams-nationalisme, die na de oorlog, hun politieke vrienden en hun overtuiging verloochend en verraden hebben en zich verkochten aan de C.V.P. voor een senatorszetel. Niemand kan respect hebben voor mensen die ieder zelf-respect missen en die, als honden, de hand likken van hen die hen geslagen hebben. Zij hebben niet eens gewacht tot hun vrienden de gevangenissen verlaten hadden: zij hebben bij hun onderhandelingen met de C. V. P. maar één voorwaarde gesteld : een mandaat voor hen zelf... Zij werden gekocht door de C.V.P. om met hun namen stemmen te ronselen bij de getroffenen der repressie en verwarring te stichten in de Vlaams-nationale gelederen. Iedereen weet dat deze verruiming misselijk bedrog geweest is. Welk nut heeft zij gehad voor de oplossing van de repressie en voor Vlaanderen? Geen enkel. Want de renegaten — die tijdens de oorlog de profiteurs geweest zijn van de kollaboratiepolitiek en die toen de felle verdedigers van deze politiek waren en dat tot op het einde van de oorlog omdat zij klaarblijkelijk toen ook reeds in eerste plaats aan 'un persoontje en hun hoge positie dachten — hebben niet gewacht om hun verleden af te zweren en zich voor te doen als onderdanige knechten. Zij gaan de weg van alle renegaten en in hun ijver, om toch maar aanvaard te worden in de partij, bestrijden zij thans reeds wat zij vroeger hebben verdedigd. Custers die een paar jaar geleden aan vrienden en kennissen nog verzekerde dat hij trouw bleef aan zijn overtuiging, doch zijn houding liet bepalen door taktische overwegingen, valt nu openlijk het federalisme aan.

Treurig, maar duidelijk voorbeeld voor hen die nog zo mateloos naïef zijn te geloven dat men als vrij man in de rangen van de C.V.P. voor zijn overtuiging kan uitkomen. In deze partij kan men slechts knechten gebruiken.

Hetgeen zo misselijk is in deze verruimingsgeschiedenis is juist dat deze profiteurs van de kollaboratie, profiteurs van de repressie geworden zijn : hun politiek mandaat danken zij aan de repressie. Leemans die een van de grootste verantwoordelijken is voor de V. N. V.-politiek tijdens de oorlog, die samen met zijn vriend Custers bij de begrafenis van Staf de Clercq op de eerste rij stond, die al zijn invloed aanwendde om Dr. Elias te overtuigen dat het zijn plicht was leider van het V. N.V. te worden, enz... is aan zijn vroegere volgelingen en slachtoffers nog steeds een verklaring verschuldigd : waarom hij niet veroordeeld werd, zelfs niet van zijn rechten beroofd werd, maar integendeel senator geworden is.

(doorlezen blz. 7)

Waarop wacht Van Acker ?

Twee jaar na ons heeft de C.V.P. het eindelijk door dat 12 maanden legerdienst voldoende zijn en dat Van Acker wacht om ze in te voeren tot vlak voor de verkiezingen. Eindelijk begint ze haar stem bij de onze te voegen om deze eis er door te halen. Het is inderdaad een schande dat al de jongens die de laatste twee jaar afgezwaaid zijn gedurende zes maanden hun tijd verloren hebben en dat de jongens thans op het einde van hun termijn gekomen éénzelfde lot wacht. Ook op dit punt was het nodig dat wij de slapende C. V. P. wakker schudden om haar oppositieplicht te vervullen. En ze is nog niet goed wakker want ze wrijft de slaap nog uit de ogen. Daarom dat we een nieuw offensief voor de 12 maanden zullen beginnen om de slaapkoppen helemaal wakker te schudden en om een einde te stellen aan het misselijk spelletje van Van Acker.

Dat mag men hem niet aandoen !

De Standaard van 5 maart komt terug op de mogelijkheid van de verandering van de verkiezingswet om de linksen toch maar op het hart te drukken van de kommunisten uit te schakelen bij een rechtvaardiger verdeling. Het zijn natuurlijk de kommunisten niet die De Standaard dwars zitten maar wel De Volksunie.. Zo de kommunisten niet uitgesloten worden kan men immers de Volksunie ook niet uitsluiten. We weten hoe de C.V.P. en De Standaard aan het kuipen zijn om toch de Volksunie maar uit te sluiten. Het zou immers de volstrekte zekerheid zijn van de grote doorbraak van de Volksunie en liever aan de linksen alles toegeven dan dat! De argeloze Standaardlezer zal dat wel niet begrijpen en denken dat De Standaard toch graag zou moeten zien dat radikale Vlaamsgezinden hun intrede doen in het parlement, vermits ze zelf ook beweren radikaal te zijn. De lezer vergeet dan echter dat de Standaard alleen maar de taal spreekt van de radikale Vlaamsgezinden om hun vertrouwen te winnen om dan dat vertrouwen bij de verkiezingen op de ergerlijkste wijze te misbruiken om die misleide sukkelaars, nog eens, voor de laatste keer, met de dood in het hart, en andere tralala waarover ze dan lekker achterbaks grinniken — voor de C.V.P. te doen kiezen. De Standaard dient om de flaminganten bij te houden gelijk La Metropole en La Libre Belgique de franskiljons bedienen. Onderling doet men ze dan wat spiegelgevechten leveren om de schijn te redden. En klaar is de zaak. Ongelukkig voor de Standaard verliest ze met de dag meer krediet door onze werking en een nieuwe verkiezingswet zou de Standaard dadelijk de weg van De Nieuwe Gids doen opgaan. Ze vragen uitstel van eksekutie. Nieuwe Gids vocht jaren lang op de verloren stelling dat de Vlaamse Beweging voorbij gestreefd was. Dan volgde de Standaard met de stelling dat het Vlaams nationalisme tot het verleden behoorde. Helaas, driemaal helaas voor deze renegaten. Het nationalisme was nog nooit zo springlevend over gans de wereld en de terugslag in Vlaanderen wordt flink gevoeld. En des te meer daar de uitslagen van het Standaardflamingantisme zo ellendig zijn, wat ze voortdurend zelf moeten toegeven. Konkel maar Standaardverraders. Ons houdt ge in geen geval tegen! Het levende Vlaanderen zal u op uw beurt in het museum steken bij de fossielen.

Zij kunnen er niet over zwijgen.

Niemand kent de juiste inzichten van de regering in zake de nationale apparentering. Maar De Standaard gaat te werk gelijk een koe bij naderend onweer. Met de staart in de lucht draaft ze rond.

PEPERNOTEN

Vorige woensdag kwamen ze opnieuw op de kwestie terug. Die nieuwe verkiezingswet zal ook de kleine partijen bevoordelen, jammert ze, ook de kommunisten, ook de Vlaamse Concentratie! Dat laatste dat zijn wij, de Volksunie. De redakteurs van De Standaard, die om de veertiendagen op de Volksunie. vliegen om toch maar vlug te kunnen lezen welke van hun onwaarheden we weer achterhaald hebben, kennen ons dus klaarblijkelijk niet! Vooral onze naam niet noemen heren. Uw lezers, die ons nog niet kennen zouden kunnen nieuwsgierig worden. Dus maar een verkeerd adres opgegeven. Daar zullen ze geen inlichtingen kunnen vinden.

De hervorming van de verkiezingswet zal daarenboven de anarchie aanwakkeren volgens de Standaard. Het land zal onregeerbaar worden zoals in Frankrijk! Net alsof Duitsland, Italië, de Skandinaafse landen, Ierland, Nederland niet veel meer partijen hebben dan hier en toch uitstekend regeerbaar zouden zijn. Voor De Standaard mogen hier trouwens honderd partijen komen, als het maar geen Vlaams-nationale zijn. Want zij die wanneer het past de Vlaams-nationalist uithangen kunnen niet dulden dat die ideeën ook in het parlement zullen verdedigd worden.

De nieuwe wet zal alleen goed zijn voor troebelwatervissers. Raad de lezer wie dat is? Alleszins de Volksunie niet vermits de Standaard die partij niet kent. Klaarblijkelijk hadden ze, eer ze dit woord neerpenden, net in de spiegel gekeken.

Het beroeste blazoen wordt gekuist.

De gewezen Vlaams-nationalist Custers, bij de gratie der verruiming C.V. P.-senator heeft de minister van koloniën ondervraagd over het taalgebruik in Kongo. Het is volgens hem meer dan tijd dat, 48 jaar na de afkondiging van de Koloniale Keure, de taaldekreten uitgevaardigd worden die volgens de bepalingen van diezelfde Keure reeds vóór einde 1913 hadden moeten uitgevaardigd zijn.

Bravo, bravissimo! Maar eigenaardig toch dat senator Custers gedurende de vier jaar dat zijn (nieuwe) partij, de C. V.P., aan 't bewind was en de zoetwaterflamingant Dequae minister van koloniën, nog niet tot die bevinding gekomen was dat het meer dan tijd was... het was toen toch ook reeds in de veertig jaar... Toen, wanneer zijn tussenkomst, zijn optreden enige zin zou gehad hebben bleef hij stom als een vis. Nu zijn partij in de oppositie gekluisterd zit waagt hij het een vraagje te stellen aan de minister...

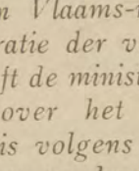

Als hij denkt daardoor zijn Vlaams blazoen dat lelijk beroest is te kunnen vergulden dan vergist hij zich. Wel integendeel!

Het zal trouwens een schande blijven voor de C.V.P. dat de Vlaamse C.V.P. ministers van koloniën, de Bruyne, de Vleeschauwer, Dequae, volledig in gebreke gebleven zijn en nooit de tijd gevonden hebben om deze taaldekreten uit te vaardigen. Het bewijst wat men aan dergelijke Vlamingen heeft. Liever een Waal of een openlijke vijand, dan zulke Vlamingen! Daar weten we ten minste wat we eraan hebben.

Als het verzet nu ook al steelt en bedriegt

Er is weer een mooi schandaal aan het licht gekomen : in de «Organisation nationale des Invalides de guerre.» Bij de grote patriotten, de mannen met de vele dekoraties en de grenzeloze pretentie. Wij mogen daar niet over schrijven, want dan zijn wij «fascisten», «neo-rexisten», die schandalen uitbuiten, waarover beter gezwegen wordt... Wat ons getroffen heeft is dat «het beste gerecht van de wereld» niet gemeend heeft te moeten optreden, zelfs niet toen de feiten bekend gemaakt waren en openbaar aangeklaagd. De Minister van Justitie is moeten tussenkomen : hij heeft de prokureur-generaal bevel moeten geven vervolgingen in te stellen! Is men misschien in de bevoegde kringen — na het schandaal der omkoperij op buitenlandse handel dat zo netjes in de doofpot gestopt werd — van oordeel dat het nutteloos is vervolgingen in te stellen tegen personen die in feite op voorhand verzekerd zijn van amnestie en straffoosheid- De ze afzetters en bedriegers, die de vaderlandsliefde in klinkende munt omzetten, zijn toevallig ook de haantjes vooruit wanneer er geschreeuwd wordt: Weg met de incivieken! Nooit amnestie! Zou dit op hen zelf niet toepasselijk zijn? Of is hetgeen zij deden misschien civiek?

De C.V.P. en de « Expo '58 ».

Het ziet er naar uit alsof sommige Vlaamse C.V.P.-ers zich eindelijk ook een beetje ongerust beginnen te maken over de fameuze «Expo '58» en de Vlaamse reaktie die ook wel eens fameus zou kunnen zijn. Of is het alleen politieke berekening en zand-in-d'ogen-strooierij om te doen vergeten dat in de grond zij en niemand anders de schuldigen zijn. De initiale schuld voor het schandaal dat de wereldtentoonstelling nu reeds is van uit Vlaams oogpunt, ligt bij de C.V.P., bij de Vlaamse C.V.P.ers. Het was de homogene C.V.P.-regering die de kommissaris-generaal voor de Wereldtentoonstelling en de sekretaris-generaal benoemde : baron Moens de Fernig en Everaert de Velp, allebei volledig nederlandsonkundig, allebei Brusselaars. Op het ogenblik waarop deze benoeming gedaan werden werd het kwaad gesticht : van dergelijke personen was niets goeds te verwachten voor de Vlamingen. Dadelijk is het verkeerd gelopen : er werd een Maatschappij voor de Wereldtentoonstelling opgericht, die zogezegd een privaat-maatschappij is en dus niet onderworpen aan de taalwet; gans het kader van de diensten van het kommissariaat-generaal werd volgestopt met nederlandsonkundige Brusselaars en Walen, op een paar Vlaamse knechtjes na die voor de vertaling mogen zorgen.

Thans werd in de schoot van de C.V. P.-kamergroep een speciale kommissie opgericht voor de Wereldtentoonstelling, om de Vlamingen tevreden te stellen.Een kinderhand is vlug gevuld zegt het spreekwoord. De Vlaamse lummels van de C.V.P. moeten inderdaad kinderen zijn om daar vrede mee te nemen. Weet gij hoe die kommissie samengesteld is? Uit twee Vlamingen — Van dendaele en de Gryse — en vijf Brusselaars : de sinistere du Bus de Warnaffe, in Vlaanderen voldoende gekend, de beenhouwer Van den Boeynants, fanssprekend en een van de medeverantwoordelijken voor de krantoestanden (hij is afgevaardigde-beheerder van «Logexpo» afkorting van Logements-exposition, zonder Nederlandse benaming, alles eentalig Frans), en Nossent, de man die bij de verkiezingen warm aanbevolen werd door de «Ligue contre la flamandisation de Bruxelles», waarvan hij het programma ondertekend had. In zulke mensen mogen de Vlamingen alle vertrouwen hebben!

Maar hoelang nog gaan de Vlamingen zich door de C.V.P. voor de aap laten houden? Men vraagt het zich af!

Weet men overigens dat Gerard Van den Daele, de oud-minister en de man die de flamingant uithangt wanneer het te pas komt, als advokaat te Gent met een Frans adres vermeld staat in de «Annuaire administratif» : «rue Neuve St. Pierre»! Daar waar 90% van de Gentse advokaten — en zelfs de op en top franskiljon Theo Lefèvre — met een Nederlands adres vermeld staan! Ook C.V.P.-senator Ronse behoort tot het uitstervend ras der Gentse franskiljons die het Frans verkiezen boven het Nederlands. Hij woont : «rue Haute». Kommentaar overbodig!

Een zware verantwoordelijkheid.

Onder deze titel lezen wij in De Standaard van vrijdag 8 maart een Echo waarin bittere klachten worden geuit over de houding van het A.C.V.

Het blad spreekt er terecht zijn verwondering over uit dat het A.C.V. zo weinig van zich heeftlaten horen in verband met het regeringsontwerp in zake het bediendenpensioen. Aldus heeft de regering het gemakkelijk gehad haar slag thuis te halen alhoewel zoals het blad schrijft, «de bedienden ergerlijk nadeel wordt berokkend en het paritaire beheer in de pensioenkas wordt gefnuikt».

Het enig verzet tegen het regeringsontwerp is gekomen van het A.B.V.V. zodat men wel de indruk moet krijgen dat het A.B.V.V. in de oppositie staat en het A.C.V. langs de kant van de regering, zoals De Standaard schamper opmerkt.

De krant profiteert ervan om het A. C.V. nog een andere veeg uit de pan te geven door eraan te herinneren hoe het Algemeen Christelijk Vakverbond door het uitlokken van stakingen voor de vijfdagenweek, in volle schoolstrijd, de eendracht bij de Katholieken heeft verbroken.

Met de dag wordt het duidelijker dat het politiek beleid in dit land meer en meer wordt bepaald enerzijds door het opbod tussen de twee sterkste syndicaten, anderzijds door de touwtjestrekkerij van de grote holdings.

De Krachtproef.

De Dag van het Vlaamse Lied heeft met lede ogen de groeiende bijval van het Vlaams Nationaal Zangfeest aanzien. Vooral het feit dat pastoors en paters en dat de K.S.A. jeugd op het Vlaams Nationaal Zangfeest komen zit hen dwars.

Dit jaar zullen ze alles op alles zetten. Men moet kiezen. Ze hebben hun datum, die gewoonlijk in mei viel, veranderd en ze hebben...14 juli uitgekozen. Juist dezelfde datum als het Vlaams Nationaal Zangfeest!

Het is een wanhoopsdaad. Wanhoopsdaden eindigen gewoonlijk tragisch. We zullen er helpen voor zorgen dat het een ophefmakende begrafenis wordt.

Een politieke kwal

Custers zweert af !

Senator Custers heeft nu eindelijk zijn laatste vrienden de ezelsstamp gegeven. We zullen er helemaal niet om treuren, wel integendeel ! Iedereen zal nu die kwal onder zijn juiste gedaante zien. Hij heeft enkele argeloze politieke vrienden nog enkele jaren aan het lijntje kunnen houden. Hun gelederen waren de laatste twee jaar reeds sterk gedund, thans zullen ook de laatsten hem wel buiten hun deur houden. Betoogde hij tot voor enkele maanden nog dat hij noch de amnestie noch het federalisme verloochende dan is thans eindelijk aan deze dubbelzinnigheid een einde gesteld. Hij is de fatale weg gegaan van zwakke persoonlijkheden die zich gaan infiltreren in een grote partij om het daar eens uit te leggen. Hij werd volledig opgeslorpt Persoonlijk vinden we het best zo. Met zijn pretentie en zijn oppervlakkigheid, zijn profiteurschap en zijn arrivisme is hij goed en wel geïntegreerd in een kring waar vele heerschappen van zijn allooi huizen. Soort bij soort.

Het federalisme bestaat voor Custers niet meer, zo heeft de man verklaard in een interview aan het Tijdschrift der C.V.P.-jongeren ! Het federalisme is alleen maar een dankbare springplank voor dissidenties en verbitterden die geen ander programma kunnen voorstellen !

Dat zegt hij op een ogenblik dat alle denkende jongeren in Vlaanderen en praktisch alle politiek denkende intellektuëlen zelfbestuur als enige oplossing zien ! Waarom zouden die jongeren verbitterden zijn? Omdat de C.V.P. en verruimde Custersen een bordje met Vlaamsgezind voor de borst hangen waar het van pas komt om stemmen van onnozele flaminganten te ronselen — maar de belangen van ons volk voor de rest feestelijk verraden, zoals ze het reeds 125 jaar gewoon zijn ? Dat zal dan de enige reden tot verbittering van de jongeren zijn. Custers zal alleszins geen rede tot verbittering hebben. Hij ging in de C.V.P. om de belangen van zijn getroffen vrienden te verzorgen en hij heeft tot nog toe alleen maar zijn eigen belangen goed weten te dienen. Hij heeft lui en vadsig in zijn senatorszetel gelegen er aan gedacht hoe hij met zijn fijne geest er lekker gekomen was en de honderdduizenden als geringe bijverdienste in zijn zak gestopt.

Naar we vernamen is de senatorszetel van Custers in Limburg bedreigd. De C.V.P. weet immers dat haar verruimingstaktiek uitgediend heeft en dat praktisch alle oud-nationalisten ingezien hebben dat dit maneuver niets anders was dan het vulgairste bedrog. Custers, die zijn zetel en de daaraan verbonden prebenden voor alles kiest laat zich nu vlug doorgaan als een C.V.P.-konformist ! Een goede klown kan toch alle rollen spelen !

Voor de oorlog zocht hij langs het V.N.V. in de Kamer te geraken. Staf De Clercq, die zijn pappenheimer echter maar al te goed kende voelde daar niet veel voor en zo kwam Custers er toen niet. Nationalistisch afval past echter bij de C.V.P. Daarvoor is men altijd nog goed genoeg.

Kostelijk is het dan ook Custers te horen beweren dat hij zijn verleden niet moet verloochenen. De man is inderdaad niet veranderd. Hij heeft nu zoals voor de oorlog nooit iets anders gezocht dan te profiteren van het zweet van anderen.

Waar hij echter over het vooroorlogs akkoord van de K.V.V. (vooroorlogse C.V.P.) en het V.N.V. spreekt is hij goed. Dat akkoord kwam juist tot stand op basis van het federalisme dat hij thans afzweert ! En het was geen toenadering van de Vlaamsnationalisten maar wel van de Staatskatolieken, die het program van het V.N.V. onderschreven om die partij toch maar de wind uit de zeilen te kunnen nemen. Zij verloren er immers de ene zetel na de andere aan ! Hoewel zij om de tij te doen keren toen reeds gesplitst waren in een Vlaamse en in een Waalse vleugel. Zetels is voor vele van die uitbuiters van het geloof altijd het voornaamste geweest, om niet te zeggen, hun enig doel.

In '49 maakte Custers de vergaderingen van de Vlaamse Concentratie mee. Hij was maar een overtuigd aanhanger van de verruiming toen hij zelf senator mocht worden ! Het was bij de onderhandelingen uit die tijd, die — laat men het niet vergeten — zuiver taktisch bedoeld waren — dat de andere verkochte, Viktor Leemans, zwoer — wij schrijven wel zwoer — dat hij nooit enig persoonlijk voordeel uit die onderhandelingen zou halen !! En niemand had hem om die eed gevraagd !

Uitstekend geïnspireerd is Custers wanneer hij het heeft over de repressie, die door de vijanden van Vlaanderen gebruikt werd om de Vlaamse Beweging uit te roeien ! Hij zit sinds jaren in de partij van De Schrijver, de ontwerper van die repressie en oud-voorzitter van die partij ! En hij heeft er het gezelschap van Fosty, die thans nog cipier speelt van de politieke gevangenen !

Anderzijds beleven we er nog genoegen aan terug te denken aan een uiteenzetting van dezelfde blaaskaak voor het Brussels Oud-Studenten Verbond, toen de C.V.P. nog homogeen regeerde. Enkele oud-nationalistische parlementairen legden hem toen het vuur aan de schenen omdat hij nooit principiëel Vlaams-nationaal stelling durfde nemen. Zonder te verpinken antwoordde onze « nationalist » dat de regeringsmentaliteit nog wat anders was dan die van de oppositie en dat men maar eens moest wachten tot de C.V.P. in de oppositie zou zitten ! Hij was niet getrouwd met de C.V.P. beweerde hij ! Waarschijnlijk is dit nu zijn toen voorspelde stellingname.

Ondertussen danken we Custers toch voor zijn eerlijkheid. Zij zal het wel zo niet bedoeld hebben maar zij neemt bij iedereen de laatste twijfel omtrent hem weg. Gode zij dank !

12 mei ons kongres te Antwerpen

Voor onze Landbouwers !

Steeds maar achteruit boeren

Senator Mullie, uitzuiger en verdediger.

Wanneer de indeks stijgt en men vindt te midden van andere produkten die de stijging veroorzaakt hebben, ook maar één landbouwprodukt dan schreeuwt de socialistische pers moord en brand over de boeren, oorzaak van het dure leven. En de boer die praktisch zonder verdediging gelaten wordt moet dat maar slikken hoewel zijn levensstandaard naar verhouding met de andere maatschappelijke groepen voortdurend verder daalt. Van 99 tot 92 sinds drie jaar ! Bij elke andere maatschappelijke groep zou er ongeveer revolutie zijn. Maar onze boer, sinds tientallen jaren uitgezogen en voor de zot gehouden door iedereen ploegt voort en probeert zijn nestje kinderen groot te brengen met steeds geringer middelen.

De indeks stijgt elke maand verder. De stijging ervan werd vorige maand slechts geremd door de vermindering van de prijs van de eieren. Inderdaad op tal van dorpen stonden de eieren beneden 1 Fr. (één frank !). Voor de oorlog was de prijs soms zo hoog ! En we hebben nergens wat gelezen en we hebben niet gehoord dat de regering zich over het vraagstuk van de boer gebogen heeft.

Thans heeft Frankrijk voor de zoveelste maal weer zijn woord gebroken en de grens gesloten voor de invoer van witloof. Onze regering, gelijk altijd wanneer het Frankrijk geldt, heeft de mond niet geopend om onze groentenkwekers te verdedigen en zeker heeft ze er niet aan gedacht om als strafmaatregel ook onze grens te sluiten voor Franse produkten. Maar op de boer zijn rug, daar kan iedereen en elke regering straffeloos op kloppen !

Wij leven thans door de ezelarijen van het genie Spaak onder de bedreiging van het groene plan bij de Westeuropese integratie. In Duitsland is daar onmiddellijk een speciaal krediet van 14,4 miljard voor uitgetrokken om de boeren te helpen aan de nieuwe moeilijkheden het hoofd te bieden. In Nederland kregen de boeren, die daar als heren behandeld worden in vergelijking met ons land een nieuw speciaal krediet van 2,6 miljard.

In ons land niets. Er wordt aan dat vraagstuk niet gedacht ! De ruim 260.000 landbouwersgezinnen met in het totaal ongeveer 1.200.000 personen of meer dan een achtste van de bevolking, worden letterlijk vergeten.

Soms herinnert zich nog een partij hun bestaan. Die partij dàn die door de boeren een derde van haar stemmen krijgt, de C.V.P. Zij gaan eens wat voorstellen en roepen uit dat ze een miljard zullen geven aan onze landbouw. Alsof onze landbouw daardoor de achterstand op onze omringende landen, die sinds jaren drie tot zesmaal zoveel geld besteden aan de modernisering en de uitrusting van de landbouw zou kunnen inhalen. Het is eenvoudigweg belachelijk. De C.V.P. kent onze doorsnee boer en weet dat de man gauw tevreden is. Er zijn echter grenzen aan alles en we hebben de indruk dat de C.V.P. de verkiezingskip met de gouden eieren thans toch aan het slachten is. De verstandigste boeren, vooral de jongeren, beginnen toch eindelijk het A.B.C. van dat politiek spelletje door te hebben.

Het raakt thans ook algemeen bekend — sinds jaren hebben we het reeds overal gezegd op landbouwvergaderingen — dat de stikstoffabrikanten in ons land de boeren uitzuigen Zij leveren hun waar heel wat beterkoop in het buitenland dan hier in het binnenland ! De Nederlandse boer betaalt hem 20 % beterkoop dan de Vlaamse ! En zeggen dat de grote C.V.P.-boerenverdediger, senator Mullie, lid van de Raad van Beheer is van de grootste stikstofzaak in ons land ! Als men weet dat die man dan ook voorzitter is van de grootste landbouwvereniging van het land, om ze niet bij naam te noemen, dan kan men zich voorstellen wat voor ernstige oppositie de C.V.P., waarvan hij de grote landbouwdeskundige is en de Boerenbond, waarvan hij voorzitter is, zal voeren tegen de te hoge stikstofprijs !

Senator Mullie heeft maar een zaak te doen. Dat is zich onmiddellijk uit die Raad van Beheer terug te trekken. Ofwel moet hij zijn ontslag indienen bij de Boerenbond en bij de C.V.P.

Zijn houding is een schoolvoorbeeld van de wijze waarop men hier in ons land de boeren weet achterlijk te houden. Men plaatst hun uitbuiters aan het hoofd van de vereniging, die hen sociaal moet verdedigen en laat ze politiek leider spelen voor de klasse die ze helpen onderdrukken ! Het is fantastisch. Maar het is zo. Boeren wordt toch wakker, eer uw dak boven uw hoofd invalt !

VERKIEZINGSEENHEID

Een Antwerps lezer, die Boudewijn tekent, en die niet tot de Volksunie behoort, maar er wel zal voor kiezen, stuurde ons een brief waarin hij juiste stellingen vooropzette. Zonder een stevige Vlaams-nationale Partij komen we nergens en de Volksunie is de enige Vlaams-nationale partij van enig formaat. Daarnaast stipt hij ook aan dat onze partij in ruime landsgedeelten nog al de afzijdige nationalisten niet gegroepeerd heeft. Hier kan over gepraat worden. Een reeks afzijdigen zijn zeker niet tégen ons. Zij beweren ons zelf het tegendeel, en bewijzen het door daden (abonneren, stille propaganda). Dat er in Vlaanderen nog nationalisten zijn, die tegen de Volksunie stelling nemen, kan wel. Belangrijke mensen onder hen kennen we evenwel niet en we zouden graag willen weten wie dat zijn.

Wel is het zo dat een reeks vroegere nationalisten zich na de oorlog om de Vlaamsnationale strijd niet bekreund hebben en dat nu nog niet doen. Een gedeelte van hen zal terug bijkomen wanneer de bijval er is. Anderen kunnen we levend begraven. Daar is geen zalf aan te strijken. Een goed uitgebouwde organisatie kan echter verhinderen dat hun stemmen zouden verloren gaan. De Volksunie heeft trouwens van meet af aan er voor gezorgd zoveel mogelijk nieuwe en jonge propagandisten in te zetten. In deze vernieuwingspoging zijn we zeker voor een flink stuk reeds geslaagd. En de vernieuwing zet zich in versneld tempo nog steeds verder door.

Waarom er Vlaams-nationalisten zouden zijn, die politiek aktief zijn maar niet in de Volksunie willen staan, kunnen we moeilijk begrijpen Meer zelfs, we kennen er praktisch geen. Kan men ze ons en hun redenen signaleren ?

Er zijn bij elke verkiezing wel gelegenheidswerkers en lijstenopstellers. Die bestaan er voor elke partij. Dat degenen, die jarenlang de strijd gevoerd hebben daar enigszins de neus voor ophalen, zo ze buiten kader willen werken, is normaal. Op elk ogenblik kan men aktief worden in een partij maar dan past het toch dat men kontakt opneemt in een opbouwende geest met de werkers ter plaatse. Met schoonmoeders is niemand gediend. Het gaat daarbij ook niet op dat personen, die twee of drie stemmen op hun naam verenigd hebben (het is gebeurd !) het grote woord zouden voeren. Populariteit is geen teken van wijsheid, maar personen, die niemand

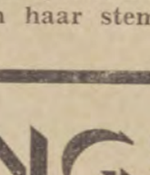

achter zich hebben moeten toch zelf inzien dat ze niet passen op lijsten, die toch in de eerste plaats dienen om stemmen te veroveren.

Dat men altijd een radikaler program kan opstellen is ook juist. Maar wanneer men aan verkiezingen doet moet men de gewone volksmens, die ter zake toch wel enigszins realist is, wat positiefs vatbaars kunnen aanbieden. Met zuivere nationalistische teorie kan men slechts de intellektuëlen bekoren. En zoveel kiezers zijn dat niet, hoewel die groep een groot uitstralingsvermogen kan hebben. Wanneer men aan de verkiezingen wil deelnemen moet men dit inzien. Er is slechts onze weg of de revolutionaire. Wij geloven echter niet aan revoluties in West-Europa. Dat kan in Zuid-Amerika of gekoloniseerde gebieden van Afrika en Azië, in West-Europa niet. En zeker niet bij ons volk, dat, men kan het betreuren of niet, niet revolutionair is.

Ons organisatiewerk is zeker niet voltooid ondanks ons onverpoosd en hard werk. Wij zijn er ons van bewust. Er is echter reeds enorm veel gedaan. Er blijft nog enorm veel te doen. Wij vragen slechts hulp en alle goedwillenden zijn welkom. Ze moeten daarvoor zeker niet wachten tot bij de verkiezingen. Leden van het dagelijks bestuur van de Volksunie zijn praktisch bestendig in de weer om nieuwe kontakten te leggen met het oog op de verkiezingen. Tal van nieuwe kandidaten, die de moeite waard zijn, hebben ons trouwens reeds hun hulp toegezegd.

Men kan ook niet zeggen van de Volksunie dat we onze tijd verspild hebben met overtuigde Vlaams-nationalisten, die niet bij ons zouden staan te bevechten. We hebben ernstiger werk te doen.

We zijn graag bereid met iedereen, die ons bij de uitbouw van onze partij wil helpen, te praten. Het speelt voor ons geen rol of ze reeds bij ons staan of nog moeten komen. Wie dergelijke mensen kent richt zich tot een van de leden van het dagelijks bestuur van de Volksunie, de heer Mattheyssens, Ir. De Bondt, Mr. van der Elst of Drs. Jorissen, of ook tot onze algemene sekretaris van der Paal. Wij nemen dan wel kontakt. Wij hebben slechts een doel, het Vlaams nationalisme dienen.

VAN DE FRONTPARTIJ NAAR DE VOLKSUNIE

40 JAAR VLAAMS NATIONALISME

1. Opgang en doorbraak van het Vlaams Nationalisme 1928-1929.

1918 - 1929.

Het Vlaams Nationalisme is als richting even oud als de Vlaamse beweging zelf. Het is er enkel de zuiverste uitgesproken en meest konsekwente vorm van. Het leeft in potentie bij Jan Frans Willems en Conscience, bij Van Ryswijck en Rodenbach. Wanneer omstreeks 1914 de Vlaamse Beweging voor het eerst tot een werkelijke macht was gegroeid, zouden de omstandigheden gunstig zijn om dit gevoel tot zijn volle ontplooiing te laten komen. In de loopgrachten van de IJzer werd het bewuste en georganiseerde Vlaams Nationalisme geboren. Het zou na de oorlog het zaad over gans Vlaanderen uitstrooien en in 1929 de eerste rijke oogsten doen opschieten.

Ontstaan en groei der Frontpartij.

In augustus 1914 gingen de Vlaamse soldaten de oorlog in als brave en gewone mensen die van Vlaamse grieven weinig of geen benul hadden. Aan de IJzer zouden zij, onder de smaad en de vernedering die hen als Vlamingen werden aangedaan, spontaan tot Vlaams bewustzijn rijpen. Hun leiders waren enkele intellektuëlen, priesters en seminaristen die, met het oog op de geestelijke en morele opbeuring van de Vlaamse frontsoldaten in 1916 de « Studiekringen» opgericht hadden. Toen deze weldra als staatsgevaarlijk werden afgeschaft, ontstond een geheime beweging. Een heftige Vlaamsgezindheid breidde zich in snel tempo onder de frontsoldaten uit. Als leuze gold «Omver en erover!» Zo ontstond de Frontbeweging. Verdere vervolging deed de verbittering nog stijgen en zo komen bij de wapenstilstand van 11 november 1918 tienduizenden Vlaamse frontsoldaten naar hun dorp of stad terug, verbitterd en verbeten, maar met een verheven Vlaams ideaal in het hart. Zij spraken over de vernederingen van de Vlamingen aan de IJzer en werden ieder in hun eigen kring propagandisten van de Vlaams nationale gedachte. «Het Laatste Nieuws» schreef in 1919 : «Men vergeet dat in alle Vlaamse gewesten de Vlaamse soldaten thans aan het woord zijn, niet alleen over hun eigen miskenning, maar ook over het vernederde en naar hoger leven smachtende Vlaanderen. Het Belgisch regime wordt in zijn ongezond anti-Vlaams gedoe dagelijks door ten minste tachtig duizend advokaten-generaal aangeklaagd die geen toga nodig hebben om indruk te maken.»

Op einde 1918 reeds verklaarde de Frontbeweging de Vlaamse strijd te zullen verder zetten en in april 1919 werd de «Vlaamse Frontpartij» als politieke partij opgericht. De nieuwe partij vindt dadelijk ingang bij talrijke Vlaamsgezinden, zowel passivisten als aktivisten. Ze keurt het aktivisme niet goed of af, maar erkent zijn Vlaamse motieven en verklaart in haar manifest : «...de handel wijze, de daden der Vlamingen in het bezette grondgebied, in weerwil van het misbruik dat de vijand er van maakte... behouden haar volle betekenis» Bij de verkiezingen van 1919 behaalt de Frontpartij op slag 61.211 stemmen — vóór 1949 bestond geen vrouwenstemrecht — en 5 Vlaams nationale volkvertegenwoordigers gingen naar de Kamer : Staf de Clercq, Adiel de Beuckelaere, Rik Borginon, Maes en Vanopdenbosch. Vanaf het begin zetten zij het Parlement op stelten en verplichten zij de andere partijen met hen rekening te houden. Op 29 juli 1920 drongen de Vlaamse Oudstrijders het Parlement binnen en lieten er de Vlaamse vlaggen wapperen.

In 1921 komen er nieuwe verkiezingen. De Vlaamse nationalisten worden reeds in zoverre gevreesd dat men tracht — voor de eerste, maar niet voor de laatste maal — hen door een loens opzet uit te schakelen. Adiel de Beuckelaere wordt beschuldigd in 1918 aan het front in verstandhouding te zijn getreden met de Duitsers en wordt opgesloten. Als het gerecht de beschuldiging verwerpt als ongegrond, zijn de verkiezingen lang voorbij — natuurlijk —. Bij die verkiezingen was de koalitie met de Kristen Demokraten (Daensisten) in het arrondissement Aalst niet hernieuwd geworden, zodat 17.000 stemmen verloren

gingen. Elders ging de Frontpartij vooruit en tenslotte verloor zij met 58.769 stemmen één zetel. Hetzelfde jaar hield Stafke de Clercq te Kester de eerste Landdag van de Frontpartij en duizenden Fronters stroomden naar het Pajottenland. Meetings en betogingen vonden overal plaats. Men gaf er «den Belgiek» van langs en de redevoeringen eindigden op de donderende kreet «Zelfbestuur». Van 1922 af vonden amnestiebetogingen plaats : zonder onvoorwaardelijk de politiek der aktivisten te aanvaarden, eisten zij amnestie op grond van de Vlaamse overtuiging van deze politiek. Voor de vervlaamsing van de Gentse universiteit werd er metterdaad opgekomen in grote manifestaties. Brave burgers moeten in die jaren wel de opmerking geuit hebben dat de Frontpartij met al haar rumoerige betogingen dan toch geen rezultaten afdwong in het Parlement en in het land. Zij zagen niet hoe het Vlaams nationalisme langzaam in Vlaanderen doorzijpelde. Bij de verkiezingen van 1925 behalen de Vlaams nationalisten reeds 84.153 stemmen en zes volksvertegenwoordigers : Herman Vos, Staf de Clercq, Thomas de Backer, Joris van Severen, Vanopdenbosch en Butaye. De heldenhulde-zerkjes worden verbrijzeld om er grintwegen mee aan te leggen. De IJzerbedevaarten groeien uit tot grote betogingen. In Aalst laat de Vlaams nationale volksvertegenwoordiger Vanopdenbosch als waarnemend burgemeester op 11 juli de Belgische vlag aan het stadhuis vervangen door de Vlaamse leeuwenvlag. De amnestiekampanje kristallizeert zich vanaf 1925 rond de persoon van Borms, oud-lid van de aktivistische Raad van Vlaanderen, die sedert 1819 gevangen zat. Zij zal voortaan het politieke plan beheersen en in 1928 op de «Bormsverkiezing» uitlopen In een tussentijdse verkiezing, waar de kleurpartijen zich hadden teruggetrokken voor de liberale kandidaat wie de zetel toekwam, stelde de Frontpartij de kanditatuur van Borms. In deze bijzondere toestand, waar de druk en de motieven der kleurpartijen niet tot uiting kwamen, werd de verkiezing tot een referendum over de Vlaamse politiek der regering. Het resultaat was verpletterend : de twee derden der stemmen gingen naar Borms. De Vlaams nationale gedachte was eindelijk doorgebroken. De schrik was er bij de tegenstrevers ingeslagen en zij zouden tot 1939 steeds verder in de touwen gedrongen worden. De verkiezingen van 1929 bevestigden de doorbraak : 124.677 stemmen, 11 kamerzetels en 3 senaatzetels gingen naar de Frontpartij.

Het Vlaams Nationaal programma.

Reeds onmiddellijk had de Frontpartij haar program duidelijk omschreven in «Ons Vaderland», het dagblad dat ze van het IJzerfront had meegebracht. De kern er van was : godsvrede en zelfbestuur. Zelfbestuur voor Vlaanderen door federalisme met Wallonië. Het beginsel van Zelfbestuur luidde : «De Vlamingen moeten het zelfbeschikkingsrecht bezitten als ieder ander volk, d.i. buiten de medezeggenschap om van vreemden... moeten zij meester zijn over hun eigen Vlaamse aangelegenheden en moeten zij, in volle vrijheid, kunnen bepalen welke die eigen Vlaamse aangelegenheden op het Vlaams gebied zijn.» Het treft hoe het Vlaams nationalisme na allerlei lotgevallen, in de laatste jaren op haar eerste grondslag is teruggekomen. Aan de Fronters werd verder gevraagd de godsvrede te handhaven, d.i. voorlopig alle filosofische twistpunten tussen medestrijders te laten vallen en een eerlijk statusquo na te leven tot de Vlaamse strijd zou zijn beslist. Andere programpunten waren : volledige vervlaamsing van gans het onderwijs in Vlaanderen, volledige en effektieve vervlaamsing van het gerecht en van het leger, en later : eis tot volledige amnestie, steun aan de Vlaamse nijverheid en ontginning van het Kempisch kolenbekken. Boven dit alles kenmerkt een sterk antimilitaristische geest — traditioneel streven in de Vlaamse Beweging — de nationalistische kringen.

Waren de Fronters negativisten ? Apologie van het negativisme.

In die eerste periode werden de Fronters meer dan eens door de Vlaamsgezinden der traditionele partijen als «negativisten» uitgescholden. Het verwijt wordt hen ten huidigen dage nog door vele nagepraat. De kleurpolitiekers beschuldigden het Vlaams nationalisme een rem te zijn voor de Vlaamse Beweging. Zichzelf beschouwen ze dan als de enige, echte en onvervalste verwezenlijkers van het Vlaams program. Waar ligt de waarheid?

Zeker waren veel Fronters diep verbitterd van het IJzerfront terug gekomen en werkte dit gevoel nog door. Even zeker heeft de Frontpartij soms standpunten ingenomen die achteraf moeilijk te verrechtvaardigen blijken. Zeker werd de eis tot zelfbestuur meestal negatief geformuleerd en ging het er de Fronters om « den Belgiek kapot » te krijgen. Hun leuze was «Alles of niets». Zo niet alles, dan niets! Toen in 1923 in de Gentse Universiteit het onmogelijk Nolf-sisteem werd aangenomen (2/3 Vlaamse kursussen en 1/3 Franse, of omgekeerd naar keuze), werd het gedurende jaren geboykot. Toen in 1929 8 nieuwverkozen Frontisten in de provincieraad van Oost-Vlaanderen de katolieke volstrekte meerderheid braken, deden ze de gebruikelijke toelage aan de Leuvense Universiteit verwerpen, omdat zij met die «Franse» Universiteit geen zaaks wilden hebben.

Dan toch negativisme? Neen, want het was slechts één enkele zijde van de medalje. Dat negativisme blijkt immers de meest snelle en meest positieve resultaten geleverd te hebben die tot dan toe in de Vlaamse Beweging werden behaald. Meer nog, blijkt het de enige weg geweest te zijn die tot doorslaande resultaten kon leiden. Wij vergeten bij een beoordeling der toestanden dat tot dan toe een staatsregime, dat steunde op zeer sterke verworven posities, op een zeer wettelijke wijze de onwettelijkheid had weten te handhaven die er in bestond ieder rechtsherstel — hoezeer gerechtvaardigd ook — op de lange weg te schuiven. Nu nog in 1957, komen wij, Vlamingen, met al onze zogezegd «positieve» oplossingen nergens, al zijn we de meerderheid in het Parlement en in het land. Het verleden had aan de Fronters bewezen dat Vlaamse redelijkheid en Vlaams geduld nooit iets hadden verkregen, alleen Vlaams machtvertoon. Zo was het «negativisme» van de Fronters een zeer positieve taktische zet. Het kwam erop aan de tegenstrever de stuipen op het lijf te jagen, niet alleen met woorden, zoals de andere partijen, maar hem metterdaad voor de bedreiging te zetten «den Belgiek» - en daarmee ook zijn traditionele bevoorrechte positie - op te doeken. Toen de Vlaamsvijandige kaste in 1929 aan den lijve voelde, dat deze bedreiging wel eens menens kon worden, kwam ze tot toegevingen met het doel zoveel mogelijk van haar machtspositie te redden. Maar daarnaast meenden de Fronters het dan toch ernstig met hun «Belgiek kapot». Het unitaire, verfransende en Vlaamshatende België wilden ze wel kapot, maar om het om te bouwen tot een positieve en sterke federale Belgische staat.

In werkelijkheid was het «negativisme» der Fronters er op gericht de Vlaamse Beweging door te zetten op de enige wijze die de vijand ontzag kon inboezemen : het bewijs leveren van Vlaamse wil en Vlaamse macht. Die nuchtere strategie heeft vanaf 1930 tot snelle suksessen geleid. Dat sommige Fronters, in het hete van het gevecht, het hoofddoel uit het oog verloren en gingen doen aan oppositie om zichzelf, doet niets af aan het geheel.

Om suksessen te behalen, was het niet voldoende zoals de flaminganten der kleurpartijen steeds maar opnieuw te herhalen dat Vlaanderens geduld ten einde was en het nu de laatste maal was dat ...enz...enz. Daardoor bereikte men ten hoogste dat men af en toe een klein brokje toegeworpen kreeg «om die lastige flaminganten wat tevreden te stellen». De Fronters waren daarmee niet te paaien. Alles of niets! Zo niet alles, dan niets! Dan maar volhouden en zich nog schrapper zetten. De oppositie van de Frontpartij heeft ten slotte doorslaande overwinningen behaald. Men zou bijna durven zeggen dat ze die behaalde spijts de «traditionele» flaminganten, die door hun houding de radikale Vlaamse opmarsj tegenwerkten : de echte «negativisten» waren zij, de traditionele flaminganten.

Natuurlijk kon men van de Vlaamsvijandige kaste, toen ze in 1930 wel moest buigen, niet verwachten dat ze officieel haar nederlaag zou bekennen tegenover het Vlaams nationalisme. Zo deed zij dan ogenschijnlijk de toegevingen aan de «gematigde» flaminganten, de traditionalisten, zonder daarom iemand te misleiden, behalve dan de traditionalisten zelf. Zei een parlementslid in 1929 in een zitting der Kamers niet onomwonden : «Moet men aan de flaminganten toegeven omdat er 11 Fronters in de Kamer zijn?» Het zegde genoeg.

Luister naar mijn woorden

Het Verraad der Schildwachten

DOKUMENTENJACHT

Verscheidene lezers vroegen aan de redaktie wàt de V.O.B. eigenlijk is en hoe ze te werk gaat. De lezers moeten natuurlijk begrijpen dat wij dienaangaande zeer voorzichtig moeten zijn. Toch dit :

De Vlaamse Opsporingsbrigade is de halfzuster van de B.O.B. (Belgische Opsporingsbrigade). Beide hebben dezelfde vader : de ongezonde Nieuwsgierigheid. De moeder van de V.O.B. baarde opzien, deze van de B.O.B. alleen maar zorgen.

Dokument nr 15.312 van de V.O.B. in verband met JEAN MATERNE (zie ons vorig nummer), is maar een versuikerde inzet van de V.O.B.-publikaties. In dit nummer vindt u twee nieuwe primeurtjes. Wie in de V.O.B. werkt ?

Hoofdzakelijk gepensioneerde rijkswachters die ambtshalve doorwinterde bemoeiallen zijn, van geen vuiltje vervaard. Ergens in Vlaanderen zitten zij ridderlijk geïnstalleerd in een ruime zaal waar scharen uitgeslapen leperds tot zelfs De Volksunie uitkammen, knippen, plakken, enz.

Naar het schijnt zou de Belgische Staat over een soortgelijk knip-etablissement beschikken. Hadden wij niet de eer deze lokalen te bezoeken, toch kunnen wij bogen op hartelijke kontakten met onze half-zusterorganisatie. Door het Ministerie van Belgische Justitie uitgenodigd, zochten wij mét de B.O.B. naar de dinamiteurs van de IJzertoren. Voor één keer zijn we de B.O.B.B.E.R.S. te slim af geweest. Het V.O.B.-rapport was eerst klaar. De B.O.B. is namelijk uitgegleden over het gladde Parket van een prokureur-generaal.

In het Centraal Girokantoor te Brussel geniet de V.O.B. de medewerking van een half dozijn schoonmaaksters. Aldus is het ons mogelijk de C.V.P.-kiezers te verzekeren dat het profiterend personeel van de C.V.P. totnogtoe vergeten heeft het bedrag der verhoging van de parlementaire vergoeding van 1955 te gireren op de rekening van SCHOOL EN GEZIN. Na de kantooruren is het toch gemakkelijk al bezemend effen een paar rekeningen te kopiëren...

DE SCHOOLMEESTER

HET VOLK, de A.C.V.-sportkrant van IJzerbedevaartkomiteelid Karel van Cauwelaert thoe Schildwacht, heeft de Oscar '57 voor Schijnheiligheid behaald.

Op 12 februari schoolmeestert HET VOLK : « De Vlaamse Pers bedriegt haar eigen Vlaamse lezers, indien zij verder publiciteit blijft maken voor dat franstalig gedoe rondom de Wereldtentoonstelling. Wij hopen dat de uitgevers van de Vlaamse dagbladen zich zullen doen eerbiedigen. »

Precies op dezelfde dag ontving «iemand» uit het Gentse een briefje (V.O.B., nr 16.824) van le journal HET VOLK. Liegen wij ? Hierna de tekst van Het Volk, als reaktie op zijn Nederlandse advertentie in een andere krant :

Journal « HET VOLK »
Service de Publicité
50, rue du Marais - Bruxelles
Téléphone : 18.56.05

Bruxelles, le

M.,

Remarquant votre annonce ci-jointe, nous nous permettons de vous suggérer l'emploi de nos colonnes pour atteindre le résultat que vous cherchez.

Nous avons certainement parmi nos nombreux lecteurs, certaines personnes qui pourraient être intéressées par votre offre.

Nous vous ferions des conditions très favorables, à savoir **frs 9,— la petite ligne par insertion.**

Espérant que vous voudrez bien, tout au moins, tenter un essai, nous vous prions, M , de nous croire

Vos tout dévoués.

Journal « HET VOLK »

Onze «iemand» die als Vlaming absoluut geen zin had «un essai» te tentéren, telefoneerde naar een direkteur van HET VOLK die selbstverständlich onvindbaar was. De klager werd verzocht schriftelijk te protesteren; de raad van beheer zou het geval onderzoeken, maar het betrof hier ongetwijfeld een vergissing. Wat wij ook aanvaarden want uit Wallonië kregen wij niet minder dan 13 klachten van Ubermenschen die abuzievelijk een Nederlands eksemplaar van le journal HET VOLK hadden ontvangen. Moralité ? De Raad van Beheer vergadert voor dergelijke gevallen gewoonlijk in de buik van de kachel...

DE SUPERVISEUR

Hoe hoog dat Kareltje door zijn perskollega's geschat wordt, bewijzen de volgende citaten uit DE STANDAARD van 10 juli 1954 ;

1. « Karel van Cauwelaert of de op-zijnvinger-getikte schoolmeester »; 2. «...al wie niet geestdriftig meedoet aan de kruisvaart tegen Moskou die de h. Van Cauwelaert (vanuit zijn bureau) met dagelijkse en ONVERTEERBARE HOOFDARTIKELEN predikt, wordt uitgescholden voor knecht van Malenkov. Nu, wij laten er onze slaap niet voor... »; 3. « Wij hebben zo de indruk dat de hoofdredakteur van HET VOLK zich de jongste tijd nogal erg bemoeiziek aanstelt. Hij is, voor zover wij weten, nog altijd geen SUPERVISEUR VAN DE VLAAMSE PERS ! En als wij de bal dan toch even mogen terugkaatsen : Zou de hoofdredakteur van het orgaan der christelijke arbeidsbeweging zich niet liever bezig houden met vraagstukken die de arbeiders rechtstreeks interesseren en bv. een poging doen om de invloed van het proza van « Volksgazet » op de arbeiders te bestrijden ? Dàar ligt een terrein voor de h. Van Cauwelaert dat hij met een wel zeer SUPERIEURE NONCHALANTIE verwaarloost ! »

Als er weer eens tekort aan tekst is in de Forelstraat te Gent, kan HET VOLK misschien deze 3 citaten overnemen. Mogen wij evenwel verzoeken opnieuw DE VOLKSUNIE te vernoemen ?

DE LACH ONTWAPENT

Al schrijven wij het zelf : de V.O.B. slaapt niet. Een autentiek C.V.P.-dokument viel ons ongevraagd in de schoot : « OVER PROPAGANDA-KADER - Kollektieve Propaganda ». Voor de politiek belangrijke groepen wordt — volgens de C.V.P. — aldus onderscheid gemaakt :

« 1. omwille van het aantal stemmen;
2. omdat zij gemakkelijk van houding veranderen ».

Eerlijk gezegd, wij en onze gepensioneerde gendarmes verstaan het niet al te best. Wat moeten de snuggere «kaders» er dan wel van snappen ? De besluiten die in het dokument zijn afgedrukt mogen wij de Vlaams-nationalisten zeker niet onthouden :

« 1. Alleen de waarheid is propagandistisch.
2. De lach ontwapent.
3. Richt u tot de enkeling, niet tot de massa.
4. Vraag geen intellektuële inspanning.
5. Tracht nooit alles ineens te zeggen.
6. ZEG NIET DAT DE C.V.P. HET LAND ZAL REDDEN, MAAR DAT DE C.V.P. **hem** IN STAAT ZAL STELLEN HET LAND TE REDDEN.
7. Behandel de drukker met zachtheid.

Wie is die «hem» uit nr 6 ? En wie die misterieuze «drukker» uit punt nr 7 ? Maak u geen zorgen, beste lezer. De V.O.B. achterhaalt het wel. Onderschat onze koewachters niet.

P. Raetmaer

AAN MINISTER COLLARD

Voor wanneer de beloofde richtlijnen over de toepassing van de nieuwe spelling?

Ik begrijp dat het een moeilijk geval is. De moeilijkheden hebt ge echter zelf gezocht : wanneer de spellingskommissie haar werk had beëindigd en de besluiten getrokken, hadt gij haar taak niet moeten willen hernemen. De administratie had slechts de besluiten van de kommissie te aanvaarden en uit te vaardigen, kortom te bekrachtigen. De voorkeurspelling opleggen voor het onderwijs is niets minder dan een als korrekt aanvaarde schrijfwijze als foutief verklaren. De progressieve vormen die in de Woordenlijst voorkomen zijn als korrekt te aanzien ook in de scholen.

Een onderwijzer aan een ateneum.

Vlamingen let op Uw Zaak

Meermalen wordt er onder Vlamingen de vraag geopperd :

« Waar zijn wij op dit ogenblik er met de Vlaamse Beweging aan toe ?

Is de strijd niet hopeloos geworden, hebben wij nog kans, datgene wat ons ontstolen is geworden, opnieuw te heroveren ? Zo ja ! wat moet er dienaangaande gedaan worden ? »

Dit zijn zovele vragen, die ieder gezond gebleven Vlaming, zich reeds meerdere malen zal hebben gesteld. Er antwoord op geven is niet zo erg moeilijk, zo men dan ook maar de nodige moed en durf bezit, om er naar te handelen. Jammer genoeg zijn wij, wat dat betreft, niet altijd steeds met ons zelf konsekwent geweest.

De toestand, in dewelke Vlaanderen zich sinds 1944 bevindt, is uiterst gevaarlijk. De bevrijding, betekende voor ons Vlamingen, als Volk, een nieuw begin van knechtschap, gevolgd van een reeks nieuwe vernederingen, zoals wij er zeker in de meer dan honderd jaren lange ontvoogdingstrijd ,geen meer hebben gekend.

Alle vijanden van Vlaanderen, tot welke politieke schakering zij ook behoorden, toonden plotseling hun waar gelaat, legden alle meningsverschillen op kant, om eensgezind in hun haat, waardoor Vlaanderen sinds het tot stand komen van de Belgischen Staat in 1830 omringd was en waarvan het zich helaas, te weinig rekenschap had gegeven, zich te werpen op alle bewuste Vlamingen, op al deze die zij sinds onheugelijke tijden, met hun gezamenlijke haat hadden vervolgd, of ze nu behoorden tot het weerstandsgespuis, de Marxisten, de franskiljons van alle slag, of diegenen die zich met hun lippen beroepen op hun Caritas en hun Kristen zijn.

De bevrijding had voor onmiddellijk gevolg, dat Vlaanderen, verkracht,gehoond, vermoord, gebrandmerkt en uitgeplunderd, in lichaam en ziel geslagen werd. Zijn meest leiding gevende vertegenwoordigers, zowel op kultureel als op politiek gebied, kwamen in kampen en gevangenissen terrecht. Onderwijl ontketende men een nieuwe verfransingsgolf over gans Vlaanderen, zowel te Brussel als aan de Taalgrens, werden ons eeuwenoude posities ontstolen, alle belangrijke posten werden door volksvreemde elementen ingepalmd, terwijl de volksgetrouwe Vlamingen als ontrechten, als doppers en knechten, trachtten voor zichzelf en hunne gezinnen een leven in stand te houden, wat in werkelijkheid geen leven meer was, doch een langzaam voortploeteren in armoede en ontreddering.

Uit dit voorgaand? is klaar en duidelijk gebleken, dat wij als volk ten ondergang gedoemd zijn ,zo wij niet opnieuw op de wallen een stoottroep van echte kampers, nooit wijkende en onverbiddellijke, door en door echte Vlaamse voormannen hebben.

Dit zullen zeker niet de welbespraakte leidende mondhelden van de C. V. P. zijn, het beruchte en fameuze « Zwaard en Schild ». Immers waar waren deze mondhelden en wat hebben zij gedaan, om de Vlaamse strijd verder te voeren ?

In zoverre zij zelf niet medeplichtig zijn geweest, zijn zij als lafaards in hun schelp gekropen, vol schrik, voor de bandieten die zich weerstanders noemden, voor de moordenaars en de brandstichters, voor de betaalde soldeniers die de IJzertoren dinamiteerden, en die tot op heden nog niet door het meest geroemde gerecht ter wereld werden gevonden. Als kruipdieren hebben zij zich gedragen voor hun Waalse en Brusselse partijgenoten, en voor de Londense profiteurs ,die alleen een rolletje spelen kunnen ,dank zij het Vlaamse kiesvee. Zo er dan toch tenslotte uit dat Koeljeleger, een vloek van verzet oprees tegenover de gevoerde C.V.P.-politiek, dan waren de verruimde penneknechten er als de kippen bij, om de kiezers aan te zetten, zich verder te laten vertrappen en toch nog maar eens de kans, « de zoveelste laatste kans » te gunnen, aan de lammelingen die in Vlaanderen op de C.V.P.-lijsten prijken.

Intussen laat het de C. V. P.-bonzen totaal koud en onverschillig, dat Vlaanderen elk uur terrein verliest, te Brussel en aan de Taalgrens, te Antwerpen en te Gent, te Limburg en aan de kust.

Inmiddels verrichten de Standaard en andere verruimde slaven, hun verdomde job, door de kiezers er toe aan te zetten, het hunne bij te dragen voor de verwezentlijking van de eenheid rond de C.V.P.-vlag, die eenheid, die ons jaarlijks tienduizenden kinderen kost te Brussel en aan de Taalgrens, die eenheid, waaraan om wille van de Waalse meesters, de Amnestie wordt geofferd.

Dat in die voorwaarden meerdere Vlamingen, zich beangstigd afvragen, of de toestand niet hopeloos is, is best te begrijpen, doch met vragen te stellen bekomt men geen afdoende oplossing, hier dienen daden te worden gesteld.

Als Vlamingen, hebben wij op dit ogenblik, het triestige voorrecht, de enige verdrukte meerderheid in gans de wereld te zijn. Willen wij aan deze kwaal verhelpen, dan dienen wij aan ons volk, opnieuw geloof en vertoruwen bij te brengen. Slagen wij er in aan ons volk, evenwichtigheid en een zekere dosis zelfvertrouwen te schenken, dan is de grondslag van de sociale, kulturele en politieke ommekeer gelegd.

Om tot dat doel te geraken, moeten wij in de eerste plaats de posities, waarop wij als volk, gezien onze numerieke meerderheid recht hebben, veroveren, daarbij hoeven wij zeker niet te rekenen op de steun der C.V.P.-politiekers, of op hun verruimde penneknechten, integendeel, als Vlaams machtsinstrument heeft de C. V. P. niets te betekenen, daar de leiding zich in de handen bevindt van de meest verbeten vijanden van ons volk.

Dus dienen wij voor het verwezenlijken dezer zo nodige macht, op ons zelf te rekenen, door het uitbouwen van een zelfstandige Vlaams Nationale partij. Dat iedeé bewuste Vlaming, tot het verwezenlijken van dat doel, hetzijne bijdrage, dan zullen wij er zeker in slagen bij de eerstkomende verkiezing, de C.V.P.-mondhelden, met een trap onder hun ruggegraatloze ruggen, uit het politieke leven weg te schoppen.

Vlaamse vrienden ,laat het niet bij woorden, neem een abonnement op ons blad en voeg u bij de rangen van de Volksunie. Samen vormen wij de door de C. V. P. zo gevreesde macht, en dan zullen wij, net als vroeger, Vlaamse vertegenwoordigers kunnen zenden naar het Parlement, om er onze Vlaamse Volksbelangen te behartigen, en bij God, dan zullen de C. V. P.-mondhelden alras het lachen wel verleren.

VAN DER SPIEGEL.

BRIEVEN VAN LEZERS

Naar ik meen was het Brederode welke eens moet gezegd hebben : « Het kan verkeren »

Dat dit gezegde nog steeds niets van zijn waarde heeft verloren bewijst ons de schoolstrijd. Immers, zowel de linksen als de C.V.P.-partij maken thans jacht op de « schone ziel van 't kind » — de zielen onzer kinderen inbegrepen —. Nu vraag ik me in gemoede af : Met welk recht jagen die heren op kinderen van Vlaams-Nationalistische ouders ? Het is nog niet zo heel lang geleden dat diezelfde heren samen met hun Liberale en Kommunistische spitsbroeders een meedogenloze jacht inzetten op het leven dierzelfde kinderen naar welke « ziel » zij thans zo hartsgrondig hunkeren. Of is het soms een leugen dat deze vier partijen in 1944, door hun ongenadige repressie het leven dier kinderen belaagden wanneer zij de Vlaamsgezinde vaders — soms ook de moeders — en meestendeels beiden achter slot en grendel zetten en hierdoor de kinderen onbeschermd ten prooi lieten aan ontbering, koude, honger en ellende ? Wie heeft zich toendertijd om deze hulpeloze wezentjes bekommerd ? Eilaas ! Toendertijd was er nog geen schoolstrijd !

Wat volgt zal U duidelijk maken hoe weinig B.S.P.-ers, C.V.P.ers of hun accolieten zich in die jaren bekommerden om onze kinderen.

Het gebeurde te Leuven in het interneringscentrum Kazerne De Bay. Een weldoorvoede dame — afgevaardigde van het Belgisch Rode Kruis (thans volkvertegenwoordigster van de C.V.P.) — kwamen zich in gezelschap van een B.S.P. senator, verlustigen in de ellende der opgeslotenen. Een familievader van 3 kleine kinderen stelde haar de begrijpelijke vraag : « Mevrouw, ik ben een arme man. Mijn echtgenote beschikt over geen enkel inkomen. Wat moet er thans gebeuren met haar en de kinderen ? » Terwijl de B.S.P.-senator grijnslachend zijn weg voortzette antwoordde de lieve dame : « Wat kunnen wij ons daar van aantrekken ! » (N.B. Zij kwamen als afgevaardigde van het Belgisch Rode Kruis !).

Sedert half juni reeds elk jaar lopen nu de gekozenen van beide partijen de deur plat van diezelfde man om hem te overhalen zijn 8 kinderen te zenden naar hun scholen.

Ja, ja ! Brederode zegde het maar goed : « Het kan verkeren ! » Nietwaar Vlaamse vrienden ? Het enige waar de officiële scholen en de niet officiële- waar de C.V.P. en B.S.P.-leerkrachten eensgezind zullen voor zorgen is dat de kinderen geleerd worden dat hun Vlaamsbewuste vader een eerloze landsverrader is geweest welke de Belgische troon aan 't wankelen heeft gebracht. Naïevelingen als ze zijn, beseffen zij nog steeds niet dat die kinderen het Belgisch verdrukkingssysteem eenmaal en gans zullen omverwerpen !

Met Vlaams-Nationale groet,
V.R., Nieuwerkerken (Limb.)

VAN DE HAK OP DE TAK

De Euromarkt.

Dhr. Spaak, die nog voor enkele dagen minister van buitenlandse zaken is, heeft zich de laatste maanden geweldig ingespannen om toch nog iets te verwezenlijken op het Europa plan, vooraleer hij zijn ambt opeemt van sekretaris-generaal van het Noord-Atlantisch Pakt.

Een verenigd Europa is steeds zijn stokpaard geweest. Na de grote ontgoocheling destijds opgelopen met de Europese Defensie Gemeenschap, dewelke door dhr Mendes-France gekelderd werd, heeft dhr Spaak zich een tijdlang onthouden met nieuwe initiatieven voor de dag komen, maar van het ogenblik dat zijn benoeming als sekretaris-generaal van de Nato-landen als quassi-zeker kan beschouwd worden, is hij opnieuw van wal gestoken en hij heeft het tenslotte zover gebracht dat binnen afzienbare tijd Euratom en Euromarkt een werkelijkheid gaan worden. Kost wat kost wil hij hier zijn stempel op drukken, vooraleer hij vaarwel zegt aan de buitenlandse politiek en funktionaris wordt — aan anderhalf miljoen per jaar — van de Nato.

Wij willen hier niet veel kwaad zeggen van dhr. Spaak.

Hij heeft ideeën. Benelux was een dezer ideeën. Een Verenigd Europa een ander. De Euromarkt en Euratom zijn zijn laatste. Wij hebben echter de indruk dat het bij ideeën blijft. De uitwerking ervan, de praktijk, de verwezenlijking de gevolgen — goede, minder en slechte — dat alles heeft voor hem minder belang.

Wij hebben een voorbeeld aan de Benelux. De idee was goed. Als wij ons niet vergissen werd Benelux gepland nog tijdens de oorlog te Londen in 1944. Doch welk een sukkelgang sindsdien! Wij zijn thans 1957 en nog is de Ekonomische Unie niet definitief. De reden hiervan : men had geen rekening gehouden met de Belgische landbouw, van Belgische zijde ten minste. Voor een verlichte geest als dhr Spaak is het natuurlijk beneden zijn waardigheid aan zo iets laag bij de grond te denken als de landbouw.

Bovendien is de gedachte van de Benelux voor iemand als dhr Spaak nu ook reeds te eng geworden, zover dat hij dit, zijn eerste geesteskind, verloochend heeft. Immers tijdens de besprekingen over de gemeenschappelijke markt die te Brussel gevoerd werden, heeft hij stelselmatig de argumenten van de Nederlandse partner genegeerd, om aan de andere kant Frankrijk terwille te zijn. Waarom handelde hij anders? Geen tweede maal wilde hij waarschijnlijk het risiko oplopen dat Frankrijk andermaal zijn plan zou dwarsbomen. Daarom die wel te vergaande toegevingen aan het Franse standpunt. Want inzake de Euromarkt is Frankrijk de grote profiteur. Het is begrijpelijk dat, wanneer men wil komen tot een gemeenschappelijke Europese markt, iedereen afstand moet doen van bepaalde prerogatieven. Frankrijk heeft dit gedaan maar dan in detailpunten, terwijl het aan de andere kant de grootste voordelen naar zich toe trok. Want Frankrijk vooral heeft er op aangedrongen dat de Afrikaanse bezittingen ook in de Euromarkt zouden betrokken worden. Zo is Frankrijk er reeds in geslaagd gedurende de 5 eerste jaren van de Europese markt beslag te leggen op 511,25 miljoen Dollar uit het gemeenschappelijk Investeringsfonds van zijn overzeese gewesten, terwijl dhr Spaak met een royaal gebaar Belgisch Kongo eens te meer opofferde. Nederland en West-Duitsland daarentegen voelen er niet geweldig veel voor hun goede geld zomaar cadeau te geven aan Marianne.

In de gemeenschappelijke Europese markt wordt ook de landbouw ingeschakeld.

In de Senaatskommissie van buitenlandse zaken heeft dhr. Spaak eindelijk een uitvoerige verklaring afgelegd over Euratom en de Gemeenschappelijke markt. Uit hetgeen hierover in de pers verscheen zijn we niet veel wijzer geworden. We vernemen alleen reeds dat de problemen die verband houden met de geleidelijke instelling van een gemeenschappelijke markt tussen de Zes landen van E.G.K.S. zo omvangrijk zijn dat ze bijna onuitputtelijk lijken. Over de houding van Frankrijk werd zeer uitvoerig van gedachten gewisseld. Daaruit blijkt dat het nog niet vast staat dat Frankrijk definitief tot de gemeenschappelijke markt zal toetreden. Het Franse voorstel dat tenslotte aanvaard werd is het volgende : «Na verloop van de eerste periode van 5 jaar zal de Raad van Ministers eenparig moeten beslissen of men al dan niet tot de definitieve peroide overgaat. Is er geen eenparigheid dan wordt de vorige periode met één jaar verlengd. In geval dezelfde toestand zich voordoet kan zij nog met een tweede jaar worden verlengd. Na het zevende jaar zal echter de Raad van Ministers in elk geval bij meerderheid van stemmen een beslissing nemen, doch het land of de landen die in de minderheid worden gesteld, kunnen in beroep gaan voor een internationaal rechtskollege.»

Frankrijk wil dus eerst de kat uit de boom kijken, intussen heeft het er toch voor gezorgd dat het gedurende de vijf eerste jaren met het leeuwenaandeel gaat lopen van de gemeenschappelijke investeringen voor zijn overzeese gebieden.

Want zoals reeds gezegd, dat deze gebieden bij de Euromarkt zouden betrokken worden was een «conditio sine qua non» van Frankrijk.

Dhr Spaak vindt dit ook zoals het zijn moet want volgens hem geldt het hier niet enkel een uitsluitend frans belang. In deze integratie ziet onze ideeënrijke minister van buitenlandse zaken», het uitgangspunt van een grootse politiek die gericht is op een duurzame vereniging van Afrika en vooral van zwart Afrika met Europa in een stelsel van vrijheid en welvaart. Het totstandbrengen van Eurafrika is dus in de ogen van de heer Spaak één van de voornaamste doel stellingen van de gemeenschappelijke markt».

Net of men nog niet voor genoeg moeilijkheden zal komen te staan met de gemeenschappelijke markt tussen de Zes alleen? Maar de heer Spaak ziet steeds groot... en hij zal er toch niet meer zijn — hij zal tenminste geen minister van buitenlandse zaken meer zijn — wanneer die moeilijkheden zullen dienen opgeknapt te worden.

Wij schreven hierboven reeds dat ook de landbouw in de Euromarkt zal ingeschakeld worden. Hierover was zijn uitleg zeer lakonisch : «De landbouw zal ook weldra worden ingeschakeld doch eerst in de definitieve periode. Er is overeengekomen dat aanvankelijk op het gebied van de landbouw slechts een gemeenschappelijke politiek zal worden gevoerd om de ekonomieën geleidelijk overeen te brengen. Deze politiek zal bijvoorbeeld bestaan in het gemeenschappelijk vaststellen van de verschillende m i n i m u m p r i j z e n. Nog een punt dat de aandacht zal vragen is dat van de overeenkomsten tussen producenten om een zekere Europese bescherming te verkrijgen.»

Ook hiermede zijn wij niet wijzer geworden. Een feit is zeker onze reeds zo zwaar gehandikapeerde landbouw, bij gebrek aan een degelijke landbouwpolitiek, zal het zeer erg te verduren hebben.

Onze kleine bedrijven, en deze maken 80% van de totale landbouw uit zullen meer dan waarschijnlijk ten ondergang zijn gedoemd, wat ten andere in de lijn zal liggen van de socialistische politiek die er op gericht is deze, volgens de marxistische theorie, onrenderende bedrijven te doen verdwijnen en de vrijgekomen werkkrachten in de groot-industrie in te schakelen, waar ze dan wel heel spoedig zullen verproletariseerd worden.

XXX

Dhr Spaak heeft nog heel wat andere voorname punten aangeraakt, het zou ons te ver leiden, deze hier allen te ontleden. Dat hij ten slotte zelf niet weet hoe deze gemeenschappelijke markt zal evo'uëren blijkt voldoende uit hetgeen hij zei naar aanleiding van het mechanisme inzake het buitentarief : «Men mag het vraagstuk niet bekijken in het licht van onze huidige opvattingen. De toekomstige gemeenschap zal ruim 200 millioen verbruikers omvatten, hetgeen toch wat anders is dan onze enge nationale markt. In de grond kan niemand met zekerheid voorspellen wat de gevolgen van zulk een revolutie zullen zijn. Niemand kan dus ook precies afmeten welke weerslag het buitentarief op de werkelijke kosten van het levensonderhoud zal hebben. Er zullen zich moeilijkheden allerhande voordoen, maar deze mogen evenwel niet het grootse doel uit het oog doen verliezen. Indien de Zes er in slagen de gemeenschappelijke markt te verwezenlijken, dan zullen zij éénmaal de grootste kommerciële markt van de wereld zijn.»

Wij zullen zien, zei de blinde...

MODERNE POLITIEKE LEVENSVORM
ZELFBESTUUR

Er gaat haast geen dag voorbij of we vernemen nieuws van de achteruitgestelde volkeren. Federalisme of zelfbestuur is de bij uitstek moderne staatsvorm. Alle landen waar meer dan een volk leeft en zelfs tal van andere zijn op die grondslag ingericht, of de volkeren streven ernaar. Onlangs nog vernemen we dat er in Rusland (zelfs daar!) een uitbreiding van de bevoegdheid van de federale staten doorgevoerd werd.

In de jonge republiek Indonesië (de voormalige Nederlandse kolonie), komt het ene volk na het andere in opstand tegen de politieke overheersing van de Javanen en vechten ze om zelfbestuur. Na Sumatra is thans Borneo aan de beurt gekomen en het ziet er naar uit dat de voorvechters van de zelfbestuurgedachte ook hier hun slag zullen thuishalen.

Pierre Vermeylen Flamingant ?

Minister Pierre Vermeylen, zoon van zijn vader, laat zich graag doorgaan voor een flamingant, ten minste waar dit in zijn kraam te pas komt. De onnozele Vlamingen zijn altijd weer bereid om zich met woorden om den tuin te laten leiden. Daarom is het goed de aandacht te vestigen op de daden van Pierre Vermeylen, die overigens een volkomen verfranste brusselaar is. Men moet zich in Vlaanderen eens en voor goed bewust worden dat deze man — spijt zijn naam — moet gerekend worden bij onze vijanden en wel bij onze gevaarlijkste vijanden, omdat het huichelaars zijn.

De eerste daad die Pierre Vermeylen gesteld heeft toen hij minister van binnenlandse zaken geworden is in 1954 was de publikatie van de vervalste talentellin van 1947, waartegen de Vlamingen zich hardnekkig verzet hadden. De gevolgen waren dat officieel een hele reeks Vlaamse gemeenten verloren gingen en aan de verfransing overgeleverd werden.

Toen een golf van protest over Vlaanderen ging, poogde Vermeylen de Vlamingen zoet te houden met de belofte dat hij ten spoedigste een nieuw wetsontwerp op het taalgebruik zou indienen, waardoor de ergste gevolgen van de publikatie der talenstelling zouden ondervangen worden. Drie jaar later moet dit wetsvoorstel nog steeds ingediend worden en het is nu klaar en duidelijk dat Vermeylen de goedgelovige Vlamingen voor de gek gehouden heeft met een belofte die hij niet zinnens is na te leven.

Thans werd door onze volksvertegenwoordiger aan de minister de vraag gesteld hoe de verhouding tussen Vlaamse en Waalse hogere ambtenaars er uit zag toen hij minister werd en nu, drie jaar later. Het antwoord luidt : van de graad van directeur af waren er in 1954 op de Vlaamse taalrol 12 ambtenaars ingeschreven en 14 op de Franse. Thans is de verhouding : 12 tot 19. Het is dus duidelijk : Vermeylen heeft uitsluitend *Walen of franssprekenden benoemd of bevorderd ten nadelen van de Vlamingen De toestand is onder zijn ministerschap veel slechter geworden.*

Wanneer men daarbij nog in aanmerking neemt zijn politek van benadeling en achteruitstelling der Vlaamse gemeenten (wat ook weer ten nadele is van het gemeentepersoneel dat minder in aantal is en slechter betaald,) zijn politiek van uitbreiding der Brusselse olievlek, zijn laksheid ten overstaan van de niet-naleving der taalwet, dan is ons besluit zeker en vast gewettigd : deze man is een vijand.

De Vlaamse socialisten die ons graag verwijten romantiekers te zijn zullen toch wel moeten toegeven dat de grieven tegen Vermeylen met romantiek niets te maken hebben, maar integendeel wel de stoffelijke belangen der Vlamingen. Wanneer zullen zij de moed opbrengen om openlijk met Pierre Vermeylen af te rekenen? Wij vrezen dat dit nooit zal gebeuren, waardoor zij medeplichtigen worden en bewijzen dat op hen niet moet gerekend worden voor de verdediging van de belangen van het Vlaamse volk. Dit is steeds onze mening geweest en blijkbaar niet ten onrechte.

Vlaamse kameraad,

Ik ken je niet.

Ik weet alleen dat je ergens rondloopt, vol idealistische overmoed, maar die hou je liever gedempt.

Je gaat naar de IJzer, je viert 11 juli, je durft ook wel naar een Vl-nat. Zangfeest te gaan en je hebt vroeger eens « Zelfbestuur » geroepen in een betoging tegen Collard. Je hebt misschien getwist met vrienden en huisgenoten omdat je een eigen opinie hebt gekregen.

Maar toch voel je zelf dat er iets mangelt aan je ideaal, iets tastbaars : de daad !

Je zou wel willen, natuurlijk, maar...

Halt! Weet je dan nog niet dat deze strijd, onze strijd, vóór alles gaat ?

Weg met voorwendselen en platbroekerij : mannen zijn er nodig, mannen die het werk en de karweien niet schuwen ?

Maar het geldt hier geen preek. Je wilt konkrete voorbeelden ?

Hoe dikwijls loop je per dag voorbij een hoop franstalige opschriften van bioskopen, teaters, spijshuizen en dies meer.

Hoe dikwijls heb je je niet geërgerd omdat de film-aktualiteiten in 't Frans waren in je Vlaamse(?) stad? Kom, er is werk in overvloed : vormt groepen, vergadert, maakt wat plannen en voert er nog meer uit. Vlaanderen moet vervlaamst ! Aarzelt niet de personen — voor die verfransing verantwoordelijk — korrekt maar beslist aan te spreken : geen stap achteruit, nooit of nergens. Ons werkterrein is nog beperkt maar we hebben de plicht ons steentje bij te dragen tot de heropbouw van een nieuw en eigen thuis.

Sukses, en « alles sal reg kom ! »

Student PIET.

12 MEI : Ons Kongres te ANTWERPEN

Nationale Apparentering

In de Standaard van 12 maart ll. geeft men een tabelletje wat de uitslagen van 1954 zouden gegeven hebben gesteld dat het wetsvoorstel Parmentier tot wijziging van de verkiezingswet toen reeds zou bestaan hebben en van toepassing zou geweest zijn.

C.V.P. : 89 zetels (of 6 minder);
B.S.P. : 83 zetels (of 3 minder);
Liberalen : 28 zetels (of 3 meer);
Kommunisten : 7 zetels (of 3 meer);
Volksunie 4 zetels (of 3 meer);
Saint Remy 1 zetel (of status quo).

Voegen we eraan toe dat een zetel ongeveer overeenkomt met 24.000 geldige stemmen. De Volksunie had dan nog een overschot van 18.000 stemmen of met een aanwinst van 6.000 stemmen kregen we 5 zetels.

Voor 1950 zou de uitslag geweest zijn :

C.V.P. : 102 (of 6 zetels minder);
B.S.P. : 75 (of 2 minder);
Liberalen : 25 (of 5 meer);
Kommunisten (10 of 3 meer).

In « De Standaard » voegt men er aan toe dat de liberalen nog aan het cijferen zijn hoe zij het meest kunnen winnen zonder dat de kleinere partijen veel kunnen winnen. « De Standaard » drukt hier natuurlijk zijn eigen wensen uit. Zij hopen inderdaad dat de liberalen dat zouden voorstellen. Want « De Standaard » heeft alles liever dan dat er Vlaamsnationalisten, de enigen nochtans die het Vlaams program dat « De Standaard » beweert voor te staan in het parlement verdedigen, naar de Kamers zouden gaan !

Zo men de kleinere partijen uitsluit, verliest men het enig doorslaand argument vóór de nieuwe verkiezingswet, namelijk de grotere demokratisering.

Daarbij zouden de linksen nieuwe rechtse partijen het ontstaan bemoeilijken. Wat dan een bewijs te meer zou zijn dat die partijen de linksen nog meer dwars zitten als dat de C.V.P. hen dwars zit.

Terzelfdertijd zou de verandering in het parlement niet zo groot zijn. De liberalen zouden winnen wat de socialisten verliezen. En van de zetels die men de kommunisten en ons zou ontstelen zou de C.V.P. profiteren. Vandaar de kampanje van « De Standaard » en van de andere C.V.P.-kranten.

LIMBURG

Voor alle inlichtingen voor kindervergoeding en pensioenen bij beide kassen kan men zich wenden tot onze vertrouwenspersoon Sylvie Grosemans-Ombelets, Koninksemsteenweg, 12, Tongeren. Zitdagen over gans Zuid-Limburg. Onze lezers, die een of andere inlichting wensen, kunnen zich schriftelijk of telefonisch met haar in verbinding stellen. De dienst is kosteloos.

De Valsmunters

(vervolg van blz. 1)

Onze gedachten gaan onweerstaanbaar naar de edele, onkreukbare prachtfiguur die Josson was, de man die trouw bleef tot de bedelstaf, een naam in de geschiedenis der Vlaamse Beweging. Deze man moet zich omkeren in zijn graf t.o.v. de gedragingen van zijn schoonzoon, Custers.

Reeds lang is het voor ons duidelijk dat deze overlopers verloren zijn en zich zullen ontpoppen als de heftigste bestrijders van het Vlaams-nationalisme en de Vlaams nationale partij. Dat wordt van hen verwacht, daarom krijgen zij hun zetel. Want zij krijgen hem niet van de kiezers — zij staan niet op de lijst — maar van de partij, waarvan zij de gevangenen zijn.

Wij hopen dat de jeugd in Vlaanderen zal nadenken!

Waarom hebben eerlijke Vlaamsgezinden als Michiel Van de Kerckhove, L. Roppe, Edgar Van Cauwelaert de C.V.P.-politiek verlaten? Waarom heeft Jan Verroken de C.V.P. willen verlaten om wijlen Paul De Rijck op te volgen?

Omdat eerlijke mensen hun onmacht in de C.V.P. inzien.

Bewegingsleven

OOST - VLAANDEREN

GENT-EEKLO

E. wordt ter kennis gebracht dat van april af op de eerste en derde zondag van iedere maand (uitgezonder 21 april, zijnde Pasen), een sociaal en fiskaal raadgever zich ter beschikking zal houden in het Vlaams Huis Roeland, Korte Kruisstraat, 3, te Gent.

Iedereen kan er, tussen 10 en 12 uur, gratis inlichtingen en adviezen bekomen in zake sociale en fiskale aangelegenheden. Wij hopen dat velen van dit kosteloos dienstbetoon zullen gebruik maken.

ZONDAG 24 MAART 1957 te 10 uur
in het Vlaams Huis Roeland
Korte Kruisstraat, 3, Gent
PROVINCIALE KADERDAG
Stilaan naderen de verkiezingen; meer dan ooit is de tijd van aanpakken aangebroken. **ZET U IN !**

BIJ HET NATIONAAL VERBOND DER BLAUWVOETVENDELS

Het Nationaal verbond der Blauwvoetvendels is te Gent vlug ingeburgerd geraakt en straalt een sterk dinamisme uit. Hun feest op zaterdag 16 februari werd niet alleen een overrompeling wat opkomst betreft maar was wat uitvoering betreft voorbeeldig. De aanwezigen waren opgetogen en er zal nog lang over nagepraat worden.

Het Verbond gaf ook een prachtig gedrukte brosjure uit waarin onder meer bijdragen van Dr. Goossenaerts en van Drs. M. Coppieters in te vinden zijn. Het Arteveldevendel beschikt trouwens over een uitstekende geest van samenwerking en over een even uitstekende muziekkapel.

Tiende Diets jeugdfeest te Gent

Op zondag 17 februari werd door het Algemeen Diets Jeugdverbond in de feestzaal van het Gents Casino het Tiende Diets Jeugdfeest ingericht. Dit jeugdfeest betekende meteen het afsluiten van tien jaar nationalistische jeugdwerking in het Gentse.

Vooraf werd een boodschap voorgelezen van Mr. Herman WAGEMANS waarin deze zijn volledige simpatie uitdrukte voor het A.D.J.V. en de beweging nog lange jaren vruchtbaar werk toewenste. Deze boodschap werd door de massaal opgekomen aanwezigen hartelijk toegejuicht.

Een zeer afwisselend, stijlvol programma waarin zang, voordracht, toneel en dans elkaar afwisselden, wist iedereen te begeesteren. Vooral het optreden van het « Nieuw Nederlands Schouwtoneel » viel tenzeerste in de smaak.

De groet uit Noord-Nederland werd gebracht door hopman Dick Andree : ook in het noorden staan thans A.D.J.V.-eenheden in het gelid ! Na hem sprak Mr. Guido Van In die de eigen geest en gedachteninhoud van het A.D.J.V. belichtte, en de komende taak der Blauwvoetvendels uitstippelde.

Het slotwoord werd uitgesproken door verbondsleider Staf Vermeire, het bevestigde het onwrikbaar Diets en kristelijk karakter van het A.D.J.V., beklemtoonde de dubbele opdracht van de nationale jeugdbeweging : vormen van dietse persoonlijkheden, en het uitdragen van de Dietse gedachte. Geestdriftig toegejuicht nodigde hij ook hen uit, die om een of andere reden de rangen van het A.D.J.V. verlaten hebben, ondanks het gebeurde eendrachtig en oprecht verder te strijden voor het gemeenschappelijk doel.

Met de Vlaamse leeuw en het Wilhelmus werd dit prachtig geslaagd jeugdfeest besloten.

BRABANT

PAYOTTENLAND

Mr. F. Van der Elst en Wim Jorissen bezochten verschillende gemeenten van het Payottenland, o.m. St.Martens-Bodegem, St.Kwintens-Lennik en Gooik. De kontakten zullen zeker vruchten opleveren en de indruk is dat het Payottenland aan 't ontwaken is. De belangstelling en vooral ook de durf groeien.

Onze plaatselijke afdeling te Halle heeft een flink antwoord gegeven op een artikel verschenen in het plaatselijk C.V.P.-krantje « De Gazet van Halle », waarin de Volksunie aangevallen werd. Dit antwoord dat te Halle verspreid werd vond een gunstig onthaal bij de bevolking.

Te Beert werd een flinke kern van de Volksunie gesticht die belooft voor de toekomst. Van hieruit wordt goed gewerkt in het aanpalend Payottenland.

Wij gaan vooruit. Er zijn trouwens vergaderingen in het verschiet in meerdere gemeenten.

LEUVEN

Onze brosjure « Lessen uit het verleden » werd door een groep propagandisten onder leiding van Mr. Van der Elst en Wim Jorissen verspreid onder de Leuvense studenten die deelnamen aan de lustrumfeesten van het Verbond. Wij hopen dat onze studenten met veel aandacht deze brosjure zullen lezen en er het besluit zullen uithalen dat zich opdringt.

Nieuwe Nationalistische zege

Het gaat de profeten, die het einde van het nationalisme voorspeld hebben niet voor de wind, wel integendeel. De wind zit helemaal in het verkeerde gat.

In de wereldsimfonie wordt de bazuinstoet van het volkse nationalisme het meest van al gehoord.

En de bloei — hoe natuurlijk ten andere ! — is niet beperkt tot de landen buiten Europa : Indië, Pakistan, Indochina, Zuidafrika, Egypte en de andere Arabische landen, Tunis, Marokko, Algerië, Ghana. Neen, ook in Europa laat het krachtig van zich horen : de Saarlanders, Cyprioten, de Zuid-Tirolers, de Polen, de Hongaren. Het is een lawine van volksnationalisme.

En thans de klop van Ierland er nog bij. De nationalisten van de Valera, de Fianna Fail behaalden de volstrekte meerderheid bij de vorige verkiezingen met 71 zetels. En om de davering nog volledliger te maken, veroverden de ekstremistische nationalisten, de terroristen, de Sin Fein, waarvan de kandidaten meestal in de gevangenissen verblijven ook nog 4 zetels op de 132 !

Wat al achterlijke volkeren volgens onze nieuwlichters ! Alsof er iets natuurlijkers zou zijn in de wereld dan een verdrukt volk dat om zelfstandigheid of zelfbestuur zou vechten.

Welke volkeren blijven er nu nog over die niet nationalistisch zouden zijn ? Engeland ? Frankrijk ? Duitsland ? Rusland ? De Verenigde Staten ? Hen zit het staatsnationalisme in merg en bloed

Ook in Vlaanderen beginnen de golven van het volksnationalisme geleidelijk hoger op te slaan. Aan de stagnatie werd door ons een einde gesteld. En wij zijn niet alleen. Ook hier kondigt zich de storm aan.

Veel ouderwetse standaarden zullen weggemaaid worden. We zullen er ons om verheugen omdat dan de vertrouwde blauwvoet opnieuw zal vliegen. En de Vlaamse Beweging, verlost van het bedrog van de kleurpartijen, zal haar nationalistische voltooiing tegemoet gaan. Omdat ook ons volk politiek bewust zal geworden zijn door de strijd van onze Vlaamse nationale partij.

SOCIALISTEN SPREKEN KLARE TAAL

(vervolg van blz. 1)

moet een politiek gevoerd worden die aan de middenklasse een gezonde bestaansbasis verzekert. Dat gaat niet met een politiek van dag tot dag, met lapmiddelen. Ingrijpende maatregelen zijn nodig, een grootscheepse politiek op lange termijn. Des te meer daar wij een achterstand in te halen hebben.

Dit betekent geenszins dat wij voor onze arbeiders en bedienden geen simpatie of belangstelling zouden hebben. Het is trouwens van het grootste belang ook voor de boeren en de middenstanders dat de arbeiders en bedienden een goede levensstandaard genieten. Indien de gespecialiseerde arbeiders niet te klagen hebben, dan is de toestand van de mobielen en de werklozen in Vlaanderen treurig te noemen en is ook de toestand van de grote meerderheid der bedienden verre van schitterend. De duizenden Vlaamse bedienden en lagere ambtenaars die dagelijks naar Brussel reizen, die daar het meeste werk moeten doen en het slechts betaald worden, verdienen ten volle onze aandacht.

Vandaag echter willen wij vooral de middenklasse waarschuwen tegen de bedreiging die op hen weegt en die thans door de socialisten duidelijk uitgesproken werd.

Op de kleurpartijen moeten zij niet rekenen, ook op de C.V.P. niet. Deze partij heeft vier jaar tijd gehad om iets te verwezenlijken en heeft niets gedaan. Zij is steeds innerlijk verdeeld en machteloos.

Daarom moeten de middenstanders en boeren zich achter de Volksunie scharen, de nieuwe, jonge, Vlaamse partij waarvan zij nog iets te verwachten hebben.

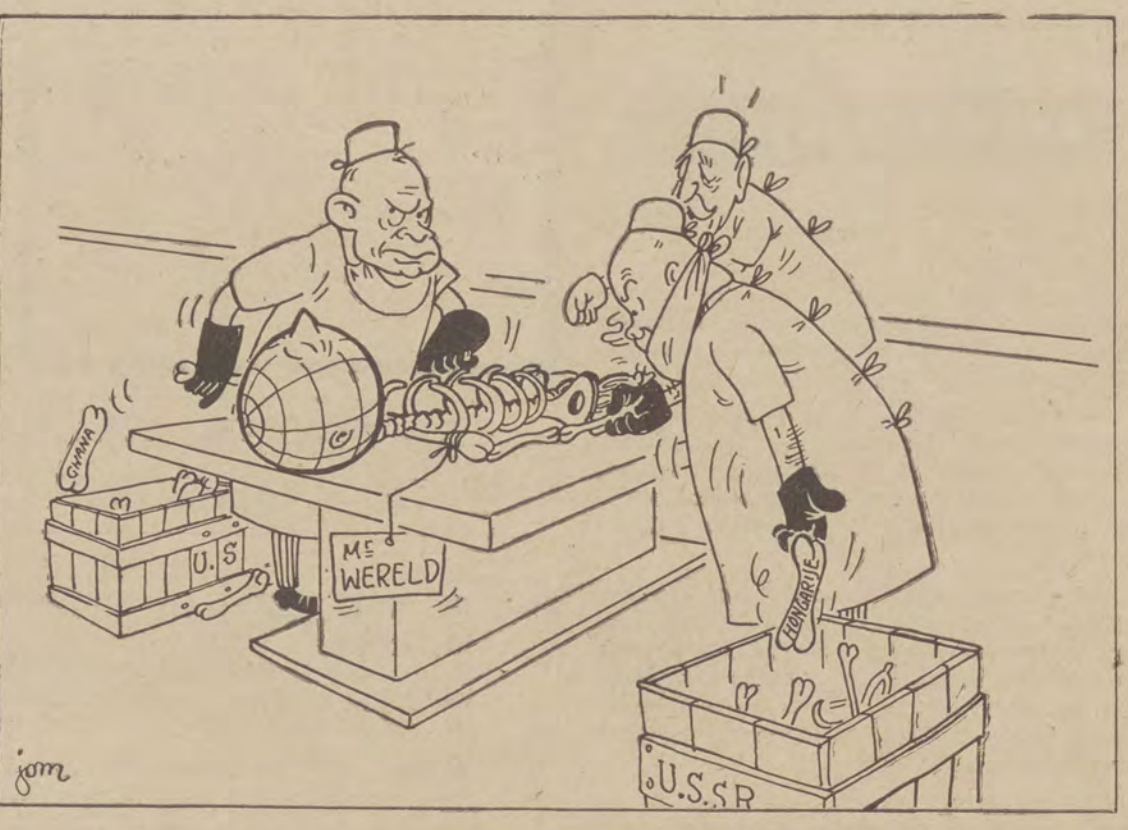

DE EERLIJKE VERDELING ONDER DE GROTE DRIE
BRITTEN, RUSSEN EN AMERIKANEN ZULLEN TE SAMEN EEUWEN OUD GEBEENTE ONTLEDEN (DE DAGBLADEN)

Tal van postabonnenten ontvangen hun blad pas de maandag. Wij vestigen er hun aandacht op dat ze het op zaterdag MOETEN ontvangen. Zo dit niet het geval is moeten ze er de aandacht van hun postbode op vestigen en zo die onwillig zou zijn (praktisch komt dit niet veel voor), zich beklagen bij de postmeester. Volgens ons akkoord MOETEN de abonnenten op zaterdag bediend worden. Zo de klachten niet zouden helpen moeten de lezers ons verwittigen. Wij treffen dan de nodige maatregelen. We drukken er echter op dat dit slechts moet gebeuren in geval van onwil. De post heeft echter het recht, de abonnementen onder band (dit zijn de bladen die met een bandje rond en een zegel van 0,10 fr. op verstuurd worden) een paar dagen te laten liggen.

Verkiezingslijsten

De verkiezingslijsten zullen opnieuw opgemaakt worden van 1 juli af. Nadien zal er een termijn zijn, gedurende dewelke men inzage kan krijgen van de lijsten. Zo men er bij vergissing niet opstaat, is een eenvoudige klacht aan het verkiezingsbureau voldoende om het geval in orde te krijgen.

***

Sommige personen, die niet veroordeeld werden, maar die door het feit dat ze op de lijst van de auditeur geplaatst werden, hun rechten verloren, kunnen die rechten terug krijgen door een eenvoudig briefje aan de prokureur des konings van hun rechterlijk distrikt te sturen. Dit briefje moet niets anders bevatten dan de mededeling dat hun rechten hen door de auditeur ontnomen werden en dat ze menen in de voorwaaren te verkeren om hun rechten terug te krijgen. Die zaak komt dan praktisch altijd in orde zonder noemenswaardige kosten.

Het wetsontwerp van minister Lilar wil aan deze kategorie personen hun rechten teruggeven. Dit wetsontwerp moet echter nog eerst wet worden. En zo het pas wet wordt, wat te voorzien is, na de zomer, zullen deze personen nog niet op de verkiezingslijsten voorkomen. Wie wil kiezen, vraagt dus best zijn rechten te rug.

De personen die tot vijf jaar of minder veroordeeld werden kunnen hun rechten terug vragen zo sinds hun veroordeling minimum tien jaar verstreken zijn. Ook zij moeten naar de prokureur des konings van hun rechterlijk distrikt een brief sturen, die de eenvoudige vermelding opgeeft van datum en plaats van hun veroordeling.

Het derde Volksuniekongres

Zondag, 12 mei e.k. vindt te Antwerpen het derde kongres der Volksunie plaats. Dit is het laatste kongres voor de verkiezingen.

In de voormiddag vinden de onderscheidene studievergaderingen plaats.

's Namiddags gaat de algemene slotvergadering door onder voorzitterschap van advokaat Frans Van der Elst. Op het kongres, voormiddag en namiddag zal het woord gevoerd worden door Mr. Van der Elst, Mr. Wagemans, Drs. Jorissen en de heren Sels en Mattheyssens.

Onder leiding van de onvermoeibare VMO-leider, Bob Maes, zullen onze propagandaploegen, begeleid door de mikrowagens, de hele Antwerpse agglomeratie bewerken met bladen en strooibiljetten.

Zo groeit dan dit derde kongres uit tot een waarachtig propagandakongres van onze partij.

De organisatie berust bij de algemene sekretaris, dhr Rudi Van der Paal, bijgestaan door een uitvoerig inrichtend komitee onder leiding van dhr Benoit Ceuppens.

Het inrichtend komitee doet een dringende oproep tot alle arrondissementele besturen om ONVERWIJLD initiatieven te nemen in verband met inleggen van autokars. Vergeet niet dat dit kongres een grote weerklank MOET krijgen.

Alle briefwisseling betreffende het kongres kan gezonden worden aan drh Benoit Ceuppens, Belgiëlei, 200, Antwerpen.

★ Bewegingsleven ★

LIMBURG

HASSELT
KADERVERGADERING
op zaterdag 30 maart te 19 uur
Hotel Warson, Stationstraat

Kadervergadering Hasselt

Op de jongste kadervergadering te Hasselt, voorgezeten door Wim Jorissen, namen de propagandisten kennis van het steeds stijgend abonnementenaantal. Beslist werd de bandopnamen met geluidsversterking, en mikro en uitzendingsinstallatie voor Pasen aan te kopen. De nieuwe Limburgse lente zal het nieuw Volksuniegeluid vernemen. En we zullen ver te horen zijn !

Enkele Volksuniejongeren waren spontaan opgekomen naar deze samenkomst. Zij willen meehelpen aan de uitbouw van onze partij en vragen werk. Geregelde kolportages, het verspreiden van ons blad naast plaatselijke en provinciale studievergaderingen zullen hen dat werk bezorgen. Een eerste provinciale studievergadering zal te Hasselt gehouden worden de zaterdag namiddag na Pasen. Het is nu voor onze jongeren nu ook een erezaak ervoor te zorgen dat zij daar talrijk zullen aanwezig zijn.

Aan jeugd heeft de Limburgse Volksunie geen gebrek. 75 % van hun propagandisten behoren tot de leeftijdsgroep van 21 tot 35 jaar. Van lieverlede zullen die zich thans als ouderen moeten gaan beschouwen vermits de jongeren van de reeks 17 tot 20 jaar van overal uit de provincie zich willen doen gelden.

PEER

Een drietal van onze twintigers trokken naar Peer om in de bucht van onze uitdager maar nooit opdager Dupont de Volksunie te gaan kolporteren na de hoogmis. Dat dit gebeurde zonder het gouwbestuur op de hoogte te brengen was fout. Men gaat niet met drie man van twintig jaar kolporteren. Het is echter tekenend voor de slagvaardigheid van onze jonge mannen en wij « ouderen » hebben toch moeten glimlachen en fier zijn om hun durf en hun geloof in ons Vlaams ideaal .Onversaagd klonken de Volksunieleuzen over het Kerkplein. De inwoners van Peer trokken nogal verwonderde gezichten. Het wordt echter tijd dat ze wat anders gaan lezen dan het proza van Dupont, wiens ster trouwens bij de inwoners van Peer maar met zwakke glans meer straalt. Tanende glorie !

WEST-VLAANDEREN

Kontaktvergaderingen en bespreking van « de schandalige verwaarlozing van de landbouwsektor ».

Uitdelen van het nr 5 van « De Volksunie » aan de landbouwers van **Esen, Handzame, Kortemark, Kaaskerke, Pervijse, Stuivekenskerke, Veurne, Ichtegem, enz...**

Het hoofdartikel van bedoeld blad nr 5 werd ten volle beaamd door de landbouwers van de streek die thans beseffen dat ze door de huidige regering evenveel in de steek gelaten worden als tijdens het C.V.P. bewind.

De misnoegdheid is overal ten top gestegen en de eeuwig en altijd misleide landbouwers beginnen **eindelijk**, in te zien dat ze geen redding te verwachten hebben van de kleurpartijen. Dat alleen **federalisme** hen van de in 't verschiet liggende ellende kan bevrijden.

Daarom landbouwers, aansluiten bij de enige partij, de partij van de **durvers**, die het federalisme, het Vlaams zelfbestuur dus, huldigt en in haar program heeft opgenomen.

Caritas door vreugde.

In de heerlijke, ultra-moderne en rijk versierde nieuwe zaal « de Engel » te Ichtegem, heeft op zaterdag 30 maart 1957 een half vastenbal plaats, opgeluisterd door een prachtig orkest; « ten bate van onze Vlaamse verminkten en hun behoeftige gezinnen van de, tot-nog-toe vergeten **westhoek. ».**

Het bal en de vergadering worden **demokratisch** opgevat : stadskledij dus.

Onze alg. Sekretaris, dhr Rudi Van der Paal zal de vergadering met zijn aanwezigheid eer aandoen. Ook onze arrondissements-Voorzitter Ir. Jan De Bondt beloofde van de partij te zullen zijn.

Al de volksunieërs uit de Westhoek, alsook de simpatisanten worden verwacht en zijn vooraf en met nadruk **welkom** geheten.

Kaarten zijn te bekomen :

Voor de Westhoek bij kameraad Maurits Dekeyser, Engelstraat 6, te Ichtegem;

Voor de streek van Roeselare :bij de St-Maartenvrienden, Hof van 't Henneken 102, Roeselare (tel. : 209.88).

Ook bij Mevr. Ad. Baert-Vandevelde, Kortrijkstraat 134, Izegem (tel. 18.71).

ANTWERPEN

Arrondissement TURNHOUT

Onze jonge werkgroep Turnhout werkt stelselmatig verder. Thans kwam Mol aan de beurt voor de kolportage en voor de abonnementenslag. Zo wel het ene als het ander verlep vlot. Tal van nieuwe abonnementen werden genoteerd. Na Mol komt binnen een paar dagen Geel aan de beurt.

ANTWERPEN KIEL K

Ook op het Kiel te Antwerpen dat zo wat een stadje op zichzelf aan het worden is werkt de Volksunie. Het bestuur bestaat uit de voorzitter Denys De Vree, de sekretaris Adriaan Gebruers en de penningmeester Joris Feris. Op het sekretariaat Lambeauxstraat 8 wordt er elke eerste en derde maandag van de maand vergaderd.

Proefnummers worden geregeld gestuurd aan vooraf uitgezochte adressen waarna deze mensen bezocht worden en aangezocht om te abonneren en lid te worden. Met de groep van de Vlaamse schippers van de Binnenscheepvaart werden anderszijds vaste kontakten gelegd.

Vlamingen !

Te Berchem bij Antwerpen heeft er een Grote Strijdavond plaats op zaterdag 13 april te 20 uur, gewijd aan de Rodenbach van onze moderne tijd:

DR. AUGUST BORMS

ter gelegenheid van de 11de verjaardag van zijn dood (12 april 1946). Deze herdenking gaat door in

« DE PARAPLUBAK »

Er wordt tevens een omhaling gedaan ten voordele van onze IJzertoren.

Komt allen uw voorman gedenken !

De gekende « Paraplubak » is gevestigd in de oude Geniekazerne te Berchem, rechtover de Patriottenstraat. Hij is te bereiken met de trams 7 en 15 (afstappen aan Berchem-kerk) en met de autobus van Elsdonck-Centraal station (eveneens afstappen aan Berchem-kerk). Wanneer men in de kazerne binnen komt op de koer dan is het lokaal in de rechterhoek gelegen, deur 11, trap op naar boven. Wij verwachten U talrijk !!

De inrichters.

—ABONNEER NU—
OP DE VOLKSUNIE

Zaal « Tijl », Hadewijnlaan 96, Antwerpen-West. — Het « Genootschap Vlaams Leven » Antwerpen-West richt op zaterdag 16 maart 1957 in boven vermelde zaal een groot Scheldebal in onder het motto : « O machtige, prachtige vloed, wees gegroet ». Orkest: Ensemble Jo Marcel — Tombola Verrassingen - Dansvreugde - Scheldeliederen — Gezelschapspelen — Te 23 uur : toekenning van prijzen aan de draagster van een kapje en de drager van een muts met het schoonste Scheldemotief.

Na het einde : gratis autobusvervoer.

OOST-VLAANDEREN

GAVERE-ASPER

Het land van Rode, wordt duchtig onder handen genomen en leverde goede resultaten. De mannen in die streek aan het werk doen hun best en beloven voor de toekomst. Eerstdaags bezoeken we beide gemeenten met onze radiowagen.

WAARSCHOOT

Ook in het Meetjesland steekt men de handen uit de mouwen. De resultaten tot nog toe geboekt zijn schitterend. Een groepje plaatselijke propagandisten had zijn eerste kontaktname en zal zich in de eerste weken nog uitbreiden. Goed heil mannen van Waterschoot en steeds beter !

DESTELBERGEN

Er roert entwat in Destelbergen, de Volksunie treedt aan en verovert stilaan ook die gemeente en de eraan palende. Een eerste kontaktvergadering ter plaatse wordt reeds op touw gezet. Ook hier weet men van aanpakken. Hou zee kameraden ! De toekomst is aan de durvers en de zwoegers.

GENTBRUGGE-LEDEBERG

Deze twee belangrijke vóórgemeenten der stad, waren getuige van een grootse kolportage met geluidswagen. We overdrijven geenszins wanneer we van een enorm sukses spreken. Deuren en vensters vlogen letterlijk open om toch zoveel mogelijk van de Volksunie te weet te komen. Meermaals vroegen ons de inwoners nog langzamer te rijden, zodat ons sukkelpasje van 5 km per uur weldra tot 3 km per uur herleid was. De nieuwsgierigheid der massa is sprekend en bewijst dat ze verlangend uitziet naar een jonge dinamische partij, die geen woorden breekt maar daden stelt. De Volksunie moet en zal de partij der toekomst worden. Geen klagers aan de muur, maar vechters voor ons recht. We ontmoeten veel simpatisanten doch, ook nog nijd en afgunst. Van wie hoeft niet gezegd ! Dat bepaalde heren zich onbehaaglijk voelen is niet onze schuld. De waarheid moet altijd zegevieren, ook daar moeten ze aan wennen. En dat die zelfde waarheid veld wint, daar zorgen wij wel voor, zo met het gesproken als met het geschreven woord. Onze verkoop van bladen was dan ook gunstig, het resultaat buiten verwachting en nog meer belovend voor een volgende maal.

Hou zee !
Die van Gent

WE ZOEKEN GOEDE HUURDER
voor een gezellig, nieuw, Vlaams lokaal in belangrijke gemeente uit het Zuiden van Oost-Vlaanderen.
Flinke medehulp verzekerd ! Wie meldt zich aan ? **Toekomst** voor aktief element gewaarborgd ? Schrijven voor alle inlichtingen naar redaktiesekretariaat : Kartuizersstraat 58, Brussel.

LESSEN UIT HET VERLEDEN

De gekartoneerde uitgave van onze brosjuur « Lessen uit het verleden » is uitverkocht. De gewone uitgave is echter nog steeds verkrijgbaar op ons sekretariaat.

DE VOLKSUNIE — 3e JAARGANG — 16 MAART 1957 N° 6
REDAKTIE :
Mr Van der Elst, Hoofdredakteur, Beisegemstr. 20, N.O.Heembeek (Brussel)
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht, Tel. (02)21.84.21 Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.
Beheer : Kartuizersstraat 58, Brussel.
Jaarabonnement: 100fr. Halfjaarlijks: 50fr.
Steunabonnement : 200 fr. (minimum) **Losse nummers : 5 Fr.**
Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46, W. Jorissen, Brussel.
De Volksunie verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand.